

Arrest

nr. 347 847 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SALIJA
Corneel Vermijlenlaan 2
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Asiel en Migratie van 22 december 2025 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SALIJA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2015 dient verzoeker, die verklaart van Zweedse nationaliteit te zijn, een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in, ingevolge deze aanvraag werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 17 januari 2024 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden wegens wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, poging tot afpersing door twee of meer personen, criminele organisatie: deelnemen aan de voorbereiding of de uitvoering van enige geoorloofde activiteit van de criminele organisatie, terwijl hij weet dat zijn deelneming bijdraagt tot de oogmerken van deze criminele organisatie, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg een ongeneeslijke lijkende ziekte, een blijvende arbeidsongeschiktheid, het volledig verlies van het gebruik van een orgaan of zware verminking.

Op 4 april 2025 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot:

- een gevangenisstraf van 4 jaar en een verbod voor verzoeker om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar overeenkomstig artikel 483bis van de Drugswet wegens invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. een onbeperkte hoeveelheid cocaïne, gewone diefstal met verzwarende omstandigheden, verbergen aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom criminele vermogensvoordelen en deel uitmaken van een criminele organisatie;
- een gevangenisstraf van 1 jaar wegens verboden wapens vervaardigen, herstellen, te koop stellen, verkopen, overdragen, vervoeren, opslaan, voorhanden hebben of dragen namelijk een uitschuifbare wapenstok en een peperspray en het onwettig voorhanden hebben van vergunningsplichtige vuurwapens namelijk een revolver Smith&Wesson model 686-4.

Op 11 juni 2025 dient verzoeker een aanvraag om een duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker door de stad Antwerpen op 10 juli 2025 in het bezit gesteld van een EU⁺-kaart die geldig is tot 12 juni 2035.

Op 22 december 2025 neemt de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)
Mijnheer

Naam: I. (...)
Voornaam: M. (...)
Geboortedatum: (...).1982
Geboorteplaats: G. (...)
Nationaliteit: Zweden

Voorheen gekend als:
J. M. (...) geboren op (...).1982 te Grosny, nationaliteit: Russische Federatie
J. M. (...) geboren op (...).1982 te Grosny nationaliteit: Zweden.

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U diende zich op 08.05.2008 te Antwerpen aan onder de naam J. M. (...) (geboren te Grozny op (...).1982, nationaliteit: Rusland) en verklaarde op 08.05.2008 in België aangekomen te zijn. U was op dat ogenblik in het bezit van een door Zweden afgegeven vreemdelingenpaspoort (Främlingspass), en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarmee u werd toegelaten tot verblijf tot 08.08.2008.

Op 30.06.2011 diende u zich te Antwerpen een 2de keer aan, opnieuw gebruikmakend van uw door Zweden afgegeven vreemdelingenpaspoort. U werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en werd toegelaten tot verblijf tot 30.09.2011.

Op 01.02.2012 diende u zich bij de stad Antwerpen een 3de keer aan, eveneens met hetzelfde Zweedse vreemdelingenpaspoort, en verklaarde op 01.02.2012 in België aangekomen te zijn. U was daarnaast in het bezit van een Zweedse identiteitskaart (Identitetskort), afgegeven door Skatteverket op 11.01.2012 en geldig tot 11.01.2017. U werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring op basis waarvan u toegelaten werd tot verblijf tot 01.05.2012.

Op een bij de administratie onbekende datum verkreeg u de Zweedse nationaliteit, waarna u op 07.05.2013 een “aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese werknemer - loontrekkende” (bijlage 19) indiende bij de stad Antwerpen. U werd diezelfde dag ingeschreven in het wachtregister. Op 23.05.2013 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 27.06.2013 werd u uit de registers afgevoerd naar Zweden.

Op 26.09.2013 diende u te Antwerpen een “aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese werknemer - zelfstandige” (bijlage 19) in. U werd diezelfde dag opnieuw ingeschreven in het wachtregister. Op 23.11.2013 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 27.12.2013 werd een “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten” (bijlage 20) genomen, daar u niet binnen de gestelde termijn aantoonde dat u zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie. U had geen document voorgelegd ter staving van uw zelfstandige activiteit. U beschikte over een bijkomende maand, namelijk tot 24.02.2014 om alsnog de vereiste documenten over te maken. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 24.01.2014. U diende diezelfde dag de ontbrekende stukken in en werd alsnog in het bezit gesteld van een “verklaring van inschrijving” (bijlage 8) door de stad Antwerpen. Op 06.02.2014 werd u een E-kaart afgeleverd.

Op 14.11.2014 werd een “beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” (bijlage 21) genomen omdat u het verblijfsrecht had bekomen onder valse voorwendsels. U werd diezelfde dag uit de registers afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht. Deze beslissing werd u op 10.02.2015 ter kennis gebracht.

U diende diezelfde dag (10.02.2015) onmiddellijk een nieuwe verblijfsaanvraag, meer bepaald een “aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van Europese werknemer - loontrekkende” (bijlage 19) in en werd weer ingeschreven in het wachtregister. U diende ten laatste op 10.05.2015 bewijzen van effectieve tewerkstelling voor te leggen. Op 18.02.2015 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 12.05.2015 werd u in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (bijlage 8). Op 26.05.2015 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart dewelke meermaals verlengd werd.

Op 23.02.2018 werden uw identiteitsgegevens in de registers aangepast van J. M. (...) naar I. M. (...).

Op 17.12.2021 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van gijzeling en lidmaatschap van een criminele organisatie.

Vanaf 19.01.2022 mocht u de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht (hierna: E.T.) ondergaan. Op 11.04.2022 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden.

Op 02.02.2023 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen op verdenking van inbreuken op de wetgeving inzake drugs in vereniging en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Vanaf 14.09.2023 macht u de voorlopige hechtenis onder E.T. ondergaan.

Op 09.01.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 17.01.2024 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.02.2023) tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig maakte aan gepoogd te hebben af te persen met behulp van geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhield of teweegbracht, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, met name een geldsom van 350.000 euro en 25 kg cocaïne, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...).1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...).1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 15.12.2020 tot 31.05.2021) en aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden ten gevolge hebben gehad, ten nadele van R. (...) Y. (geboren te S. A. (...) (USSR) op (...).1979) (feit gepleegd op 30.05.2021). Het beroep in cassatie tegen het

arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 11.06.2024, ingediend op 26.01.2024, werd op 11.06.2024 verworpen.

Op 15.10.2024 meldde u zich bij de gevangenis van Antwerpen ter uitvoering van de straf waartoe u op 17.01.2024 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.04.2025 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en legde u een verbod op om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar overeenkomst artikel 483bis van de Drugswet daar u zich schuldig maakte aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 01.08.2022); aan diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van valse sleutels, namelijk een container (feit gepleegd op 01.08.2022); aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben verhuuld, ofschoon u op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten is (feit gepleegd op 02.02.2023) en aan wetens en willen betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023). U werd daarnaast veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig maakte aan verboden wapens, te hebben vervaardigd, hersteld te koop te hebben gesteld, te hebben verkocht, overgedragen, vervoerd, opgeslagen, voorhanden te hebben gehad of te hebben gedragen, namelijk een uitschuifbare wapenstok en een pepperspray (feit gepleegd op 02.02.2023); aan een vergunning plichtig vuurwapen, onwettig voorhanden te hebben gehad, namelijk een revolver Smith&Wesson model 686-4 (feit gepleegd op 02.02.2023).

Op 11.06.2025 diende u te Antwerpen een "aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) in. Op 10.07.2025 werd u door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een EU+ kaart geldig tot 12.06.2035, en werd u met ingang van 11.06.2025 ingeschreven in het bevolkingsregister. U beschikte echter reeds van rechtswege over een duurzaam verblijfsrecht sinds het voltooien van vijf jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan deze administratieve formaliteit. Dit duurzaam verblijfsrecht verhindert niet dat, gelet op de ernstige strafrechtelijke feiten waarvoor u werd veroordeeld, uw verblijf om redenen van openbare orde wordt beëindigd.

+++

U boet heden 2 gevangenisstraffen uit ingevolge veroordelingen voor zeer zware feiten waaronder inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan een criminele organisatie, inbreuken op de wapenwet, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, poging tot afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal door middel van valse sleutels. Volgens uw huidige opsluitingsfiche bevindt u zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar en is uw strafeinde voorzien op 27.10.2031.

U maakte deel uit van een criminele organisatie die in Antwerpen over een zogenaamd 'stash house', een appartement waar cash gelden, blokken cocaïne en wapens werden bewaard, beschikte. M.-E. (...) Y., die als chauffeur fungeerde van de criminele organisatie, was er begin januari 2021 vandoor gegaan met 614.000 euro, 25 blokken cocaïne en een Kalasinikov, nadat hem toegang verleend was tot het 'stash house' door M. (...) I. (uw toenmalige stiefzoon) die op dat ogenblik zelf in Dubai zat. Zodra het hoofd van de criminele organisatie door M. (...) op de hoogte was gesteld van wat er door M.-E. (...) ontvreemd werd, gaf hij de opdracht om ervoor te zorgen dat alles zou terugkomen. Er heerste duidelijk grote paniek binnen de criminele organisatie: ze waren uit op wraak en wilden terugkrijgen wat gestolen was. Ook u liet zich inschakelen in de criminele organisatie om de gestolen gelden en cocaïne te kunnen terugkrijgen.

Er werd een kennis die bij Base werkt gecontacteerd om zo aan de locatiegegevens van M.-E. (...) te komen. M.-E. (...) werd gelokaliseerd in een hotel in Lissabon (Portugal). Zodra geweten was dat hij zich in Lissabon bevond, werd alles in het werk gesteld om naar daar te gaan. Naar het oordeel van het Hof stond vast dat uw medebeklaagden en uzelf naar Lissabon gegaan zijn, niet om op vakantie te gaan, doch wel om met het nodige geweld ervoor te zorgen dat de door M.-E. (...) van de organisatie gestolen gelden zouden kunnen gerecupereerd worden. Eén van uw medebeklaagden regelde een pand waar M.-E. (...) mee naartoe kon

genomen worden. In de SKY-communicaties werden foto's getoond van een afgelegen chalet waarbinnen M.-E. (...) op een stoel werd vastgebonden met een kussensloop over zijn hoofd, eerst nog gekleed, nadien enkel in onderbroek. Hij werd geslagen en er werden sigaretten uitgeduwd op zijn lichaam.

Op 27.01.2021 deden A. (...) Y. en R. (...) Y. aangifte van de ontvoering van hun neef M.-E. (...) Y. Zij hadden een spraakbericht ontvangen waarin M.-E. (...) in het Tsjetsjeens verklaarde dat hij ontvoerd was, dat zijn geld en auto waren afgepakt en dat hij werkzaamheden in verband met drugs moest uitvoeren, anders zou hij worden gedood. Later ontvingen zij ook een video waarop te zien was dat M.-E. (...) werd vastgehouden en waarin hij zijn familie vroeg om zijn ontvoerders het gevraagde geld te bezorgen.

Na de feiten in de chalet werd het slachtoffer meegenomen naar het hotel waar zijn kamer werd doorzocht. M.-E. (...) beweerde dat alles bij zijn oom, R. (...) Y., lag.

U verklaarde dat u slechts ter plaatse was gegaan om vriendelijk en rustig te onderhandelen en de situatie te bekoelen omdat u vernomen had dat er plannen waren om het slachtoffer te martelen. Uw bewering, als zou u enkel naar Lissabon zijn gegaan om te 'bemiddelen' achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig.

Verder bleek dat u 2 weken voor de ontvoering van M.-E. (...) samen met een aantal mededaders reeds bij R. (...) Y. aan de deur was geweest om het geld dat M.-E. (...) van de criminele organisatie had gestolen, op te eisen.

Enkele maanden na de ontvoering, op 30.05.2021 omstreeks 11 uur, werd R. (...) Y. op een parking in Bilzen in elkaar geslagen met een honkbalknuppel. Bij aankomst van de politiediensten zat hij op de grond, hij had ernstige verwondingen (o.a. aan het hoofd) en zijn kledij was sterk bebloed. Een getuige zag hoe twee mannen het slachtoffer hard sloegen met een knuppel. Ook terwijl de man op de grond lag, sloegen en stampten ze hem. Hij kermde het uit van de pijn. De daders vluchtten weg in een voertuig Volvo. De politiediensten vonden een houten honkbalknuppel in de omgeving achter een haag in het gras. Op het handvat van deze honkbalknuppel werd DNA aangetroffen van een mededader. Tevens werd op deze knuppel bloed van het slachtoffer gevonden.

Het slachtoffer verklaarde vanuit Antwerpen richting Bilzen te zijn achtervolgd door een voertuig Volvo, bestuurd door u. In een latere verklaring stelde hij dat de oorzaak voor de aanval te zoeken was in de ontvoering van M.-E. (...), zijn neef, in Portugal. R. (...) werd ook lastiggevalen, er werd geld van hem geëist.

U verklaarde dat u een afspraak had met R. (...) in Bilzen om te praten over een conflict tussen zijn zus en uw ex-vrouw. Toen u vergezeld van een derde op de parking aankwam, zou R. (...) gezegd hebben dat hij u ging vermoorden en zou hij een mes bovengehaald hebben. De kompaan van R. (...) zou een knuppel genomen hebben. R. (...) had u verwond met het mes en jullie zouden moeten vechten hebben om jullie te verdedigen. Uw kompaan zou de knuppel meegenomen hebben en ergens uit de auto gegooid hebben. Het Hof was ervan overtuigd dat deze feiten te kaderen waren in de activiteiten van de criminele organisatie, dewelke vergelding zocht voor de diefstal van gelden en cocaïne. De bewering dat de aanleiding een filmpje tussen twee vrouwen zou zijn, achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig. Het Hof verwees daarvoor onder meer naar de inhoud van een SKY-communicatie tussen twee benedeleden van midden februari 2021 waaruit bleek dat de gelden nog steeds niet werden teruggegeven. Naar het oordeel van het Hof werden de slagen en verwondingen geenszins uitgelokt door enige handeling van R. (...) zelf. Ook de bewering dat de eerste zware agressie van R. (...) uitging die u met een mes verwondde, werd volgens het Hof niet aannemelijk gemaakt. Naar het oordeel van het Hof wezen integendeel de voorliggende dossiergegevens er op dat het u en uw kompanen waren die onmiddellijk zwaar geweld gebruikten. Uit het medisch attest bleek dat R. (...) een scalpwonde had van 7, 5 cm en een gebroken rib. Ook de foto van voormelde scalpwonde liet niets aan de verbeelding over. U bleek slechts lichte verwondingen te hebben.

De feiten van poging tot afpersing en wederrechtelijke gevangenhouding van M.-E. (...) alsook de opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht aan R. (...) kaderden overduidelijk in de activiteiten van een criminele organisatie. Het betrof immers een afrekening en poging om vermeend gestolen blokken cocaïne, een wapen, een grote som cash geld en een geldtelmachine te recupereren. De feiten zijn zeer ernstig en kaderen in een afrekening binnen het drugsmilieu. Niet alleen het slachtoffer werd hierbij ook effectief achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret bewerkt in een chalet in Portugal, maar ook zijn familie werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Het is hallucinant op welke snelle en efficiënte manier u en uw kompanen er in slaagden het slachtoffer te lokaliseren.

Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt: "Beklaagden M. I. (...) en D. (...) M. hebben eveneens zonder scrupules hun tussenkomst verleend aan de strafexpeditie ten aanzien van M.-E. (...) Y. en nadien ten

aanzien van diens nonkel. Het Hof tilt zwaar aan het gegeven dat het slachtoffer M.-E. (...) Y, op drieste wijze werd achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret werd bewerkt in een chalet in Portugal. Ook diens familie werd door de organisatie bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Uit de vele aangetroffen SKY-berichten is verder gebleken hoe voormelde criminele organisatie in vele landen meteen mensen en middelen ter beschikking heeft om haar doel te bereiken. Dergelijke feiten dragen bij aan het klimaat van angst en terreur binnen het drugmilieu en zorgen voor een escalatie van geweld tussen rivaliserende groepen. [...] Beklaagden waren, ieder op hun niveau, bij dit alles enkel uit op grof en snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans fysieke en psychische integriteit en de gevaren van drugs voor de gebruikers en de samenleving in haar geheel." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u voor voormelde feiten op 17.01.2024 tot een gevangenisstraf van 40 maanden.

Voorgaande is niet het enige wat u op uw kerfstok heeft. Van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023 maakte u opnieuw deel uit van een criminele organisatie. Op 01.08.2022 maakten u en uw kompanen zich schuldig aan de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging en aan diefstal door middel van een valse sleutels van een container. U werd bovendien betrap op het bezit van een uitschuifbare wapenstok, pepperspray en een vuurwapen. Daarnaast heeft u criminele vermogensvoordelen verborgen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten was.

Uit de onderzoeksgegevens in het strafdossier blijkt dat een criminele organisatie een ongekennde hoeveelheid cocaïne invoerde die middels een container met nummer CRLU-1842088 vanuit Ecuador op 01.08.2022 via de haven van Antwerpen, België binnenkwam. Via een lid van een andere criminele organisatie kwam de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, in contact met een Poolse transportfirma die het transport vanuit de Antwerpse haven zou organiseren. De container werd op 01.08.2022 om 11.06 uur bij DP W. (...) op kaai 1700 door de Poolse transportfirma met een vrachtwagen met Poolse kentekenplaat (...) afgehaald door middel van een pincode fraude. In plaats van de container naar de door de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd beoogde bestemming te brengen, werd deze afgeleid naar een loods in Ranst, alwaar de cocaïne uit de container werd gehaald en onttrokken. U hielp, samen met twee kompanen, bij de uitvoering van het transport en de uithaling. Uit het strafdossier blijkt dat u met een kompaan in een witte wagen (Toyota) met kentekenplaat (...) meereed om de trekker te begeleiden richting de loods in Ranst. Vervolgens werden de onttrokken verdovende middelen verder vervoerd naar een loods te Sint-Niklaas.

Tijdens het transport naar de loods in Ranst werd een politionele tussenkomst geësceneerd. Hiervan werden foto's gemaakt en aan de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, werd verteld dat de vrachtwagen was geïntercepteerd door de politie en dat de container in beslag werd genomen. De organisatie die de drugs initieel had ingevoerd, probeerde vervolgens via een corrupte politieagent en corrupte douanemedewerkers uit te zoeken wat er precies met de container was gebeurd teneinde hun lading alsnog te kunnen recupereren.

Op 23.09.2022 om 03:29 uur vond er een ontploffing plaats aan een woning te Antwerpen. Eén van de personen die samen met u betrokken was bij de uitvoering van het transport en de uithaling van de container, verbleef in die woning. Uit het retroactief telefonieverkeer bleek dat hij tijdens de nacht van 23.09.2022 onmiddellijk na de aanslag op zijn woning contact had opgenomen met u. Hij had ook reeds contact opgenomen met u de dag vóór de frauduleuze afhaling, namelijk op 31.07.2022.

Retroactief telefonieverkeer op uw nummer toonde aan dat u zich op 31.07.2022 had verplaatst naar Ranst, in de buurt van de loods. Op 01.08.2022, de dag van de feiten, stond uw gsm-toestel de ganse dag af. Op 26.08.2022 werd uw oproepnummer gesignaleerd in de buurt van de loods in Sint-Niklaas. De volgende dag verplaatste uw oproepnummer zich naar Nederland. Op 23.09.2022, de dag van de aanslag op de woning van uw kompaan, belde deze laatste onmiddellijk na de aanslag naar u. U belde die nacht eveneens naar andere personen en reed dezelfde nacht nog naar Zwijndrecht.

U betwistte de feiten van het vervoer en de diefstal van de container en verzocht de rechtbank om de vrijspraak. De feiten werden door de rechtbank echter bewezen geacht gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de melding van de scheepvaartpolitie dat de container met nummer CRLU1842088 gebruikmakend van een valse pincode frauduleus werd afgehaald, de analyse van de ANPR-bewegingen van de vrachtwagen met kentekenplaat (...) alsook van de begeleidende voertuigen Skoda met kentekenplaat (...) en Toyota Camry met kentekenplaat (...), de resultaten van het retroactief telefonieverkeer waaruit onder andere uw aanwezigheid in de loods te Ranst op 31.07.2022 bleek alsook uw aanwezigheid in de loods te Sint-Niklaas op 26.08.2022 en de verklaringen van één van uw kompanen waaruit blijkt dat u met hem meereed in de witte wagen om de trekker te begeleiden richting de loods in Ranst.

Tijdens huiszoeken werden bij de verschillende leden van de criminele organisatie wapens en munitie aangetroffen. Bij u werd een uitschuifbare wapenstok, peperspray en een koffer met een gasdrukwapen en vuurwerk aangetroffen. U betwistte deze feiten niet.

Naast de verboden wapens, werd bij u thuis een grote som cash geld, namelijk 218.715 euro alsook 260 gram goud gevonden. U legde ongeloofwaardige verklaringen af over de herkomst van het geld. Het geheel van de feitelijke omstandigheden waarin de gelden, samen met allerlei luxegoederen (uurwerken, een aangekochte BMW 7-reeks ter waarde van 100.000 euro) bij u thuis werden aangetroffen, terwijl het financieel onderzoek had uitgewezen dat u geen legale inkomsten had, wees op een wederrechtelijke herkomst van de gelden. Ter illustratie verwees de Rechtbank nog naar een geïntercepteerde communicatie tussen u en K. (...) waarin u sprak over rekeningen met gelden die 'zuiver' waren en rekeningen met gelden die 'niet zuiver' waren. K. (...) deed verschillende verrichtingen voor u, onder andere het beheren van rekeningen en het versturen van gelden via money transmitters naar het buitenland. De rechtbank sloot elke legale herkomst van de aangetroffen gelden en luxegoederen uit.

U was lid van de criminele organisatie die een partij verdovende middelen wist te ontvreemden van de oorspronkelijke eigenaars. Op basis van de onderzoeksresultaten bleek dat de organisatie goed gestructureerd was en kon beschikken over een loods, een transportfirma, een vrachtwagen en verschillende voertuigen, alsook mankrachten, zoals uithaters. De organisatie had hierbij een duidelijke hiërarchie en taakverdeling om de verdovende middelen van een andere criminele organisatie te ontvreemden met een geësceneerde politiecontrole, en vervolgens verder over het Belgisch grondgebied te vervoeren. Beide criminele organisaties maakten gebruik van geweld en bedreigingen, hetgeen blijkt uit de aanslag op de woning, de geësceneerde politietussenkoms en de aangetroffen wapens en munitie.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.04.2025 blijkt: "De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een extreme zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar de verenigingen of criminele organisaties die verboden middelen invoeren, zorgen ook voor buitengewone en ontoelaatbare overlast aan de maatschappij die vaak tot nog meer criminaliteit leidt. Wanneer partijen drugs verloren gaan of onderschept worden, leidt dit vaak tot zeer verregaande vormen van geweld, die ook gevaar opleveren voor toevallige passanten of omwonenden. Ook in huidig dossier werd geweld niet geschuwd wanneer de ene criminele organisatie tot de ontdekking kwam dat 'hun' container met verdovende middelen door een andere organisatie werd 'geript'. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar, bedreigen de openbare veiligheid en de reguliere economie ernstig en ontwrichten de samenleving. Ook de feiten van illegaal bezit van vergunningsplichtige, dan wel verboden wapens vergroot de risico's op gewelddadige incidenten met dramatische afloop en al zeker in een context van druggerelateerde feiten. Het witwassen van crimineel geld vormt een manifeste bedreiging voor de structuren van een rechtstaat. Het witwassen van criminele gelden is een onmisbare schakel in de georganiseerde criminaliteit. Dergelijke witwasoperaties zorgen ervoor dat gelden afkomstig van criminele activiteiten in de reguliere economie terechtkomen, waardoor deze economie en het normaal handelsverkeer ernstig ontwricht en geschaad worden.

U verzocht de rechtbank om u (desgevallend voor de tenlasteleggingen A, C, G en H in ondergeschikte orde) een straf met uitstel op te leggen waarvan het effectieve gedeelte beperkt bleef tot de reeds ondergane voorlopige hechtenis van 11 maanden. Dit verzoek werd afgewezen gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten waaraan u zich schuldig had gemaakt.

De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 4 jaar en tot een geldboete van 16000,00 EURO (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) voor de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging, diefstal door middel van een valse sleutels van een container en lidmaatschap van een criminele organisatie. Tevens werd u een verbod opgelegd om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar. Daarnaast werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar ten gevolge van inbreuken op de wapenwet.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk, EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip

“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf, conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46, De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Gelet op het zeer lucratief, gewelddadig, grootschalig en internationaal karakter van de feiten is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw gedragingen getuigen van een uiterst verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor de sociale, morele en economische waarden en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van anderen, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, het gewelddadige karakter van de feiten en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reëel, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit het voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

+++

Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, in het Belgisch recht omgezet naar artikel 44bis§3, kent de burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht toe na een ononderbroken periode van verblijf van vijf jaar op het grondgebied van die lidstaat. Dit duurzame verblijfsrecht beschermt de rechthebbende tegen verwijderingsmaatregelen, die enkel om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid tegen hem kunnen worden genomen. Een verblijf van ten minste tien jaar verleent de burger van de Unie een verhoogde bescherming tegen verwijderingsmaatregelen, die nog enkel om dwingende redenen van openbare veiligheid kunnen worden genomen. Anders dan wat geldt voor de periode vereist voor het verwerven van het duurzame verblijfsrecht, die ingaat met het rechtmatige verblijf van de betrokkene in het gastland, moet het verblijf van tien jaar vereist voor de toekenning van de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde verhoogde bescherming, door achteruittelling vanaf de datum van het besluit tot verwijdering van deze persoon worden berekend.

Een in de gevangenis doorgebrachte periode kan in beginsel het ononderbroken karakter van het verblijf in de zin van deze bepaling doorbreken en kan een negatieve invloed hebben op de toekenning van de verhoogde bescherming waarin deze bepaling voorziet, zelfs indien deze persoon gedurende de tien jaar voorafgaand aan zijn gevangenisstraf in het gastland heeft verbleven. Deze omstandigheid kan worden meegewogen bij de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met het gastland opgebouwde banden van integratie al dan niet zijn verbroken.

Artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 gaat echter uit van een vermoeden van integratie ten gevolge van de verblijfsduur en in casu wordt dit vermoeden van integratie door de door u gepleegde feiten zelf weerlegd. De verhoogde bescherming van artikel 28 van richtlijn 2004/38 is niet op u van toepassing aangezien uit uw

gedrag en de wijze waarop u de feiten heeft gepleegd, blijkt dat u niet werkelijk geïntegreerd bent en derhalve niet in aanmerking komt voor de verhoogde bescherming van deze bepaling.

Binnen het tijdvak van 10 jaar dat aan onderhavige beslissing voorafging, werd u immers 2 maal strafrechtelijk veroordeeld voor zeer zware criminele feiten, waarbij de ernstige feiten en gedragingen die aan de grondslag van deze veroordelingen lagen duidelijk getuigen van een gebrek aan respect voor de normen in de maatschappij (zie supra). De integratie van de burger van de Unie stoelt behalve op territoriale en temporele aspecten, ook op kwalitatieve aspecten. Het lijkt zonder meer duidelijk dat uw gedrag gedurende de tien jaren die voorafgaan aan onderhavige beslissing, een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en blijk geeft van een volledige afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend.

U heeft gedurende een aanzienlijke periode actief deelgenomen aan ernstige vormen van georganiseerde criminaliteit.

Zoals reeds uiteengezet, blijkt uit uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. U maakte deel uit van een criminele organisatie die zich op grote schaal bezig hield met drugshandel. Uit de vele aangetroffen SKY-berichten is gebleken dat de criminele organisatie waarvan u deel uitmaakte in vele landen meteen mensen en middelen ter beschikking had om haar doel te bereiken. Personen die binnen dergelijke organisaties opereren, vormen onmiskenbaar een ernstig gevaar voor de maatschappij. U deinsde er niet voor terug geweld, bedreigingen en intimidatie te gebruiken en was ook betrokken bij het 'nippen' van verdovende middelen van een andere criminele organisatie. Wanneer de drugs van een criminele organisatie worden gestolen, wordt er niet voor teruggedeinsd om zwaar geweld te gebruiken om deze drugs te recupereren en dit zonder rekening te houden met de fysieke en psychische integriteit van anderen en de samenleving in haar geheel. Dergelijke gewelddadige afrekeningen en vergeldingsacties brengen bovendien een ernstig en onvoorspelbaar risico mee voor volledig onschuldige derden, die door hun toevallige aanwezigheid in de omgeving van deze feiten in levensgevaar kunnen worden gebracht. U werd veroordeeld voor ernstige drugsfeiten, deelname aan een criminele organisatie, wapeninbreuken, vrijheidsberoving, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal door middel van valse sleutels. De combinatie van deze feiten, uw rol binnen de organisatie en uw verankering in het criminele milieu bevestigt dat het risico op herhaling aanzienlijk is en dat uit uw handelen een bedreiging voor de openbare orde naar voren komt. U zat van 17.12.2021 tot 11.04.2022, van 02.02.2023 tot 09.01.2024, in één of andere vorm van detentie in België en verblijft sinds 15.10.2024 ononderbroken in de gevangenis. U heeft momenteel 2 opsluitingstitels in uitvoering en volgens uw huidige detentiefiche zal u strafeinde bereiken op 27.10.2031.

U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering in België kent, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door uw persoonlijk gedrag. De Administratie baseert onderhavige beslissing dan ook terecht op artikel 44 bis, §2 van de wet van 15.12.1980. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 22.09.2025 werd u in de gevangenis van Antwerpen tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw verblijfsrecht zou worden beëindigd, er later ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. U kreeg de mogelijkheid om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U verkoos de vragenlijst samen met uw partner en advocaat in te vullen en verzocht een bijkomende termijn van 15 dagen. U verklaarde reeds dat u België niet wil verlaten en u uw verblijfsrecht wil behouden gezien uw vrouw en kinderen in België wonen.

Op 16.10.2025 werd volgende informatie per mail overgemaakt: een begeleidende mail; de ingevulde vragenlijst; kopie van de Belgische verblijfstitels van J. F. (...), D. (...), M.-H. (...) en M. (...); kopie van de Belgische identiteitskaart D. S. V. (...); schoolattest voor J. M. (...) en F. (...).

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat uw moedertaal Tsjetsjeens is; dat u in België bent sinds 2014; dat u in het bezit bent van uw paspoort en een E+ identiteitskaart; dat u geen ziekte hebt die u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor uw opsluiting woonachtig was op het adres (...); dat u een duurzame relatie hebt met een Belgische staatsburger; dat uw partner woonachtig was op het

adres (...); dat u minderjarige kinderen hebt in België, namelijk J. M. (...), J. F. (...), J. D. (...), J. M.-H. (...); dat zij woonachtig zijn op het adres (...); dat uw kinderen in België verblijven en dat uw partner, een Belgische staatsburger, ook in België woont; dat u geen familieleden hebt in een ander land dan België; dat u in België geen diploma behaald hebt; dat u wel taallessen gevolgd hebt (Nederlands, Zweeds, Engels en perfect Russisch); dat u gewerkt hebt in België; dat u in Zweden verbleef van 2005 tot 2014; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u redenen hebt om niet terug te keren naar uw land van herkomst, namelijk dat uw volledige familie-en gezinsleven zich in België bevindt, dat uw minderjarige kinderen hier wonen en schoolgaand zijn, dat uw partner Belgisch staatsburger is, dat een terugkeer naar uw land zou betekenen dat u gescheiden wordt van uw gezin, wat strijdig is met artikel 8 EVRM. Op de vraag of er nog gegevens zijn die u van belang acht en die niet naar voor kwamen bij de gestelde vragen, antwoordde u: "Ja, ik wens te benadrukken dat ik EU-burger ben, in het bezit bent van een E+ kaart, en duurzaam geïntegreerd ben in België, Mijn kinderen en partner verblijven hier en mijn sociale en familiale verankering is volledig in België, daarom verzoek ik mijn verblijfsdocumenten te behouden,"

+++

U verklaarde 4 minderjarige kinderen te hebben in België en legde een kopie van hun verblijftitels voor: J. M. (...) (geboren te Antwerpen op (...).2009, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B kaart geldig tot 12.03.2030), J. F. (...) (geboren te Antwerpen op (...).2011, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 12.03.2030), J. D. (...) (geboren te Edegem op (...).2014, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, -12 jaar B onbeperkt verblijf, geldig tot 12.03.2028) en J. M.-H. (...) (geboren te Edegem op 19.04.2017, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, -12 jaar B onbeperkt verblijf, geldig 12.03.2028). Zij dragen de familienaam die u had voor uw naamswijziging d.d. 23.02.2018. Uw kinderen komen van tijd tot tijd op bezoek in de gevangenis. U stelde actief bij te dragen aan de opvoeding en het onderhoud van uw kinderen en gaf aan dat uw kinderen volledig geïntegreerd zijn in het Belgische schoolsysteem en sociale leven.

Uw 4 minderjarige kinderen staan officieel ingeschreven op het adres van hun moeder I. L. D. (...) (geboren op (...).1975 te Grozny, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 13.12.2027).

I. L. D. (...) had reeds 3 kinderen uit een vorige relatie, deze zijn allen meerderjarig: I. K. M. (...), (geboren te Grozny op (...).1994, Belgische nationaliteit sinds 25.10.2012), I. M. M. (...), geboren te Grozny op (...).1997, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 22.11.2024) en I. I. M. (...) (geboren op (...).1995 te Grozny, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, A-kaart geldig tot 24.06.2029). I. M. M. (...) werd, na een eerdere veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 11.01.2023, op 17.01.2024 in dezelfde zaak als u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van zeven jaar. Hij ondergaat momenteel zijn vierde detentie in België en bereikt strafeinde op 08.04.2036.

Uit de registers blijkt dat u officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als I. L. D. (...) en de kinderen tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022 en tussen 14.09.2023 en 10.01.2024.

Sinds uw opsluiting op 15.10.2024 in de gevangenis, heeft I. L. D. (...) u nog niet bezocht. In het formulier hoorrecht gaf u aan een relatie te hebben met "een Belgische staatsburger" en u legde de Belgische identiteitskaart van D. S. V. (...) voor. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat uw relatie met mevrouw I. L. D. (...) beëindigd is.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, *Serife Yigit/Turkije*, § 94; EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 27 oktober 1994, *Kroon/Nederland*, § 30; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, *Iren/Bondsrepubliek Duitsland*), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59; EHRM 21 juni 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM 27 oktober 1994, *Kroon/Nederland*, § 30).

Welnu, u heeft geen enkel stuk voorgelegd dat aantoont dat de relatie met uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Naast de kopieën van hun verblijfstitels en 2 attesten van lesbijwoning als regelmatige leerling voor slechts 2 van uw 4 kinderen (J. M. (...) en F. (...)), ligt er geen enkel document voor waaruit blijkt hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met hen. U toont niet aan of u betrokken bent bij beslissingen over hun dagelijkse opvoeding, of u hun schoolresultaten opvolgt of er een structurele bezoeksregeling bestaat, of u hen regelmatig belt of digitaal contact onderhoudt, of u financieel bijdraagt, et cetera. De min of meer maandelijkse gevangenisbezoeken vinden plaats in een gecontroleerde omgeving en vormen op zich geen bewijs van een stabiele ouder-kindrelatie zoals bedoeld in de EHRM-rechtspraak. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het belang van uw kinderen vergt dat u in België verblijft. Het is op basis van de beschikbare informatie niet onredelijk te stellen dat de moeder van uw kinderen I. L. D. (...) de voornaamste zorgdrager is, dan wel ononderbroken de daadwerkelijke zorg over uw kinderen heeft gehad. Er blijkt niet, noch wordt concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden ten gevolge van de beëindiging van uw verblijfsrecht.

Zoals reeds vermeld stond u enkel tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022 en tussen 14.09.2023 en 10.01.2024 officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw kinderen. Uit de beschikbare gegevens blijkt bovendien dat u bij de geboorte van uw oudste kinderen (M. (...) en F. (...)) niet voltijds in België verbleef: tussen 08.05.2008 en 01.05.2012 was u slechts driemaal voor maximaal enkele maanden aanwezig in België. Eventueel contact met uw oudste kinderen tijdens die periode vond derhalve grotendeels vanop afstand plaats. U zit sinds 15.10.2024 in de gevangenis en bevindt zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar, met een strafeinde voorzien op 27.10.2031. Uw kinderen zijn wellicht reeds gewend aan uw afwezigheid thuis, het ontbreken van een normaal gezinsleven met u en aan contacten met u in een gecontroleerde setting waardoor uw vertrek uit België (eens u aan justitie voldaan heeft) niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zou hebben als de uitwijzing van een ouder die effectief samenwoont met zijn kinderen. Uw kinderen hebben onafhankelijk van u verblijfsrecht in België, kunnen België dus vrijelijk in- en uitreizen (al dan niet in het gezelschap van een volwassene) en indien zij dit wensen kunnen zij u na uw vrijstelling uit de gevangenis tijdens de schoolvakanties bezoeken in Zweden. U kan desgewenst financieel voor uw kinderen instaan vanuit de plaats waar u zich zal vestigen. Bij strafeinde zullen uw 2 oudste kinderen reeds meerderjarig zijn. Uit niets blijkt dat contact via telefoon en of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Het feit dat u kinderen had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gelet op het geheel van deze elementen — het zeer beperkte samenwonenstverleden, het ontbreken van bewijs van structurele betrokkenheid, de volledige zorg die al lange tijd bij de moeder berust, de langdurige detentie — kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een voldoende hecht, daadwerkelijk en standvastig gezinsleven tussen u en uw kinderen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Wat de meerderjarige kinderen van uw ex-partner betreft, wordt opgemerkt dat u deze zelf niet vermeldde in uw hoorrecht. Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken die door u werden bijgebracht, blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband hebt met hen. Tevens blijkt uit geen enkel voorliggend stuk dat er tussen u en hen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden. Een beschermenswaardig gezinsleven met (één van) hen blijkt niet. Indien zij contact met u wensen te onderhouden, kan dat hoe dan ook via moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar Zweden.

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met een Belgische staatsburger zonder haar naam te vermelden. U legde de Belgische identiteitskaart van mevrouw D. S. V. (...) (geboren te B. (...), USSR, op (...).1977, Belgische nationaliteit sinds 18.09.2015) voor, maar verstreekte geen verdere informatie over de relatie en overhandigde geen enkel document om het duurzaam karakter ervan te staven. Mevrouw bezoekt u regelmatig in de gevangenis, haar eerste bezoek dateert van 20.03.2023 (vorige detentie). U bracht reeds tweemaal een penitentiair verlof door op haar adres. Deze bezoeken en de penitentiaire verloven vormen op zichzelf onvoldoende bewijs dat er sprake is van een duurzame, feitelijke relatie. Jullie stonden immers nooit

officieel ingeschreven op hetzelfde adres, zijn niet wettelijk samenwonend, niet gehuwd en hebben geen gemeenschappelijke kinderen. Het is de administratie onbekend wanneer deze relatie aanving. U duidt niet concreet welke elementen specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie en blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Indien aangetoond zou zijn dat jullie weldegelijk een duurzame relatie zouden hebben, quod non, ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze relatie enkel in België zou kunnen voortgezet worden. Mevrouw bezit inmiddels de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen u te vergezellen naar Zweden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van deze relatie buiten België verhinderen. Mevrouw heeft een meerderjarige dochter uit een vorige relatie, met name D. L. (...) (geboren op (...), 2006, Belgische nationaliteit). Zij kan kiezen of ze haar moeder volgt of in België blijft en ze zouden contact kunnen onderhouden middels bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. Uiteraard zou mevrouw ervoor kunnen kiezen in België te blijven en contacten met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Zweden. Zij kan België immers vrijelijk in- en uitreizen. Dat het uitbouwen van een gezinsleven in de toekomst bemoeilijkt zou worden door de beëindiging van uw verblijf in België is enkel en alleen te wijten aan uw crimineel gedrag en het gevaar dat daardoor van u uitgaat.

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U diende op 07.05.2013 een eerste aanvraag in om een verblijf van langer dan 3 maanden te bekomen, voordien verbleef u driemaal voor een periode van maximaal 3 maanden in België op basis van een aankomstverklaring. U verkreeg uiteindelijk verblijfsrecht op basis van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van loontrekkende, ingediend op 10.02.2015. U boet momenteel 2 gevangenisstraffen uit voor zeer ernstige feiten, U ondergaat uw derde detentie in België, deze kende een aanvang op 15.10.2024 en uw strafeinde is voorzien voor 27.10.2031.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd en u aan het gerecht voldaan heeft, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering kent in België, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door uw actieve deelname aan een zwaar georganiseerde criminele organisatie. U werd veroordeeld voor betrokkenheid bij de ontvoering van een individu, het toebrengen van zware slagen en verwondingen aan een ander, het frauduleus ontvreemden en transporteren van grote partijen cocaïne, en u hield grote sommen illegaal geld, wapens en munitie bij u thuis. Deze feiten tonen aan dat u de wet en de veiligheid van de Belgische samenleving ernstig heeft geschonden.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. U had immers de intentie u hier permanent te vestigen.

Het gegeven dat u, zij het sporadisch, gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien tonen de feiten waarvoor u veroordeeld werd een hunker

naar snel geldgewin. U bent 43 jaar en bij strafeinde bent u 49 jaar. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Zweden of daar waar u zich zou vestigen geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

U verklaarde in Zweden verbleven te hebben van 2005 tot 2014, alsook dat u Zweedse taallessen gevolgd heeft. Er kan aangenomen worden dat u Zweeds spreekt, of minstens een basiskennis van de taal heeft. U kan de tijd in de gevangenis aanwenden om verder Zweeds te leren of uw kennis op te frissen. U maakte geen melding van familieleden in Zweden of elders. desondanks heeft u in Zweden mogelijk familieleden, vrienden of kennissen waarop u een beroep zou kunnen doen om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook wordt u op uw leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig op te kunnen bouwen, al dan niet met de steun van uw familie en/of partner hier in België. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u als volwassen man in staat kan geacht worden om, indien nodig zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en een sociaal netwerk uit te bouwen buiten België.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of deze van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tijdig een synthesesmemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op grond van deze synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 22, § 1, 23 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 22 van de Grondwet.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Standpunt van verwerende partij in haar nota met opmerkingen

Verwerende partij citeert in haar nota met opmerkingen uit de bestreden beslissing en stelt dat het argument van verzoeker, namelijk dat geen rekening gehouden is met het actuele karakter, feitelijke grondslag mist,

aangezien dit uitdrukkelijk gemotiveerd zou zijn. Bovendien acht zij het argument van verzoeker weinig overtuigend, gelet op de duur van diens detentie.

Volgens verwerende partij wordt de omstandige motivering, waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid, niet ontkracht door de stelling dat verzoeker in detentie geen gevaar kan vormen.

Weerlegging

III.1.1. Theoretische beschouwing

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur m.n. de materiële en formele motiveringsplicht alsook in samenspraak met artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De draagkracht van de beslissing moet volgens de rechtsgeleerde "Van Mensel" slaan op vier elementen, m.n. een logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (het hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het HvJ-EU stelt dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften". Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:C:2015:377). Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Meer nog, volgens het Hof van Justitie dient het begrip "openbare orde" beperkt te worden tot zaken als bescherming tegen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, onderworpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, dierenwelzijn en openbare veiligheidsvraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

“De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf”.

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

Samenvattend werd op 21 december 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld:

“In casu is aangaande de aanvraag van machtiging tot vestiging of status van langdurig ingezetene artikel 43 Vw aangaande de motivering over een eventueel gevaar voor de openbare orde, niet van toepassing daar dit enkel betrekking heeft op burgers van de Unie of zijn familieleden, en verzoeker geen van beide is. Artikel 15bis Vw dat wel van toepassing is, dient geïnterpreteerd te worden in de zin van richtlijn 2003/109, waaruit volgt dat met de ernst van de door een vreemdeling gepleegd feit rekening moet gehouden worden bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 6).

Verweerder heeft de ernst van deze feiten evenwel niet onderzocht, daar hij verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij hiertoe niet bevoegd was, zodat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt door geen rekening te houden met de aard van de inbreuken bij de appreciatie van de vraag of er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid die zich verzetten tegen de toekenning van een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene. De beslissing wordt vernietigd. (RvV 21 december 2009, nr. 36.334)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te steunen op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St., Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verweerder enerzijds eindelijk eens de actuele, werkelijke en persoonlijke situatie van hem in ogenschouw zou nemen, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen en anderzijds een concrete invulling geeft aan het vage criterium van afhankelijkheidsrelatie.

De verwerende partij handelt derhalve op kennelijk onredelijke wijze wanneer hij beslist tot een weigeringsbeslissing, wanneer hij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen zonder een grondig onderzoek te voeren naar de persoonlijke gedragingen van mijn verzoeker en de al dan niet acuut gevaar voor de samenleving en anderzijds bijkomende arbitraire voorwaarden toevoegen aan het begrip afhankelijkheidsrelatie zonder deze in concreto te beoordelen geval per geval.

III.1.2. Concrete toepassing

(a) de bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht

Verwerende partij heeft bij beslissing van 22 december 2025 het verblijf van verzoeker beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 Vreemdelingenwet, met als centrale stelling dat verzoekers persoonlijk gedrag een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verwerende partij motiveert het gevaar voor de openbare orde op basis van het gegeven dat verzoeker in de gevangenis zit. Verzoeker meent dat uit de loutere verwijzing naar de vonnissen of het arrest niet kan worden afgeleid dat er heden sprake is van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, ergo een gevaar voor de openbare orde.

Dat verwerende partij in haar motieven stelt dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden, is allesbehalve ernstig. Een detentiesituatie is op zich geen bewijs van een actuele neiging om strafbare feiten te plegen; zij is integendeel de context waarin verzoeker zijn straf ondergaat, en dus geen indicatie van actuele delictuele activiteit.

Het administratief dossier bevat bovendien objectieve elementen waaruit blijkt dat verzoeker, ondanks detentie, structureel inzet op stabiliteit, verantwoordelijkheid en gezinsbanden, maar deze worden in de bestreden beslissing niet (of slechts stereotiep) verwerkt. Hierdoor schendt de beslissing de formele en materiële motiveringsplicht: de motieven zijn niet afdoende, niet volledig en niet draagkrachtig in het licht van de voorgelegde stukken.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing op geen enkele wijze aan of verzoeker daadwerkelijk de intentie of de neiging zou hebben om in de toekomst crimineel gedrag voort te zetten. Een dergelijke toekomstgerichte beoordeling is nochtans essentieel om te kunnen besluiten tot het bestaan van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging” voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Dat gebrek aan een prospectieve risicoanalyse klemt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat de overheid zelf, zeer kort vóór het nemen van de bestreden beslissing, nog tot een volledig tegengestelde beoordeling kwam. Verwerende partij erkent immers uitdrukkelijk dat verzoeker op 10 juli 2025 een EU+ kaart verkreeg, waarmee zijn duurzaam verblijfsrecht als Unieburger werd bevestigd, geldig tot 12 juni 2035.

Deze vaststelling is van doorslaggevend belang, aangezien zij aantoont dat de overheid op dat ogenblik nog uitdrukkelijk oordeelde dat verzoeker voldeed aan de voorwaarden voor duurzaam verblijf en dat er geen beletsel bestond vanuit het oogpunt van openbare orde. De bestreden beslissing motiveert op geen enkele coherente wijze waarom er, amper enkele maanden later, plots wél sprake zou zijn van een actuele en ernstige bedreiging, zonder dat nieuwe feiten, recente gedragingen of een bijkomende individuele risico-evaluatie worden aangevoerd.

Verzoeker is zich er terdege van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt. Hij heeft hiervoor oprechte spijt en neemt zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid door zijn straf te ondergaan. Deze houding wordt in de bestreden beslissing niet op ernstige wijze in overweging genomen.

Daarnaast wordt het langdurig en aantoonbaar engagement van verzoeker ten aanzien van zijn kinderen onvoldoende in rekening genomen. Uit de aanslagbiljetten blijkt immers dat verzoeker gedurende meerdere jaren officieel aangegeven onderhoudsbijdragen betaalde, met onder meer bedragen van € 4.800,00 (AJ 2018), € 4.800,00 (AJ 2019), € 4.800,00 (AJ 2020), € 4.950,00 (AJ 2021), € 4.800,00 (AJ 2022) en € 4.800,00 (AJ 2023). Deze objectieve fiscale sporen tonen aan dat verzoeker structureel zijn ouderlijke verplichtingen nakwam. De bestreden beslissing motiveert niet waarom deze blijvende verantwoordelijkheid niet weegt in het kader van de proportionaliteits- en gezinslevenstoets.

Voorts blijkt uit de stukken dat verzoeker, ondanks zijn detentie, het gezinsleven actief blijft onderhouden. De bezoekerslijsten tonen aan dat gezinsleden, waaronder de kinderen, hem daadwerkelijk kwamen bezoeken. De telefoonhistorieken bevestigen bovendien herhaald en regelmatig telefonisch contact met het gezin, onder meer met M. (...), F. (...) en D. (...). Dit zijn concrete aanwijzingen van een reële en actuele gezinsband, die in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gewogen.

Het detentieattest bevestigt bovendien dat verzoeker niet enkel opgesloten is, maar ook meerdere penitentiaire verloven genoot (o.m. 22–23/10/2025, 01–02/11/2025, 29–30/11/2025 en 31/12/2025–01/01/2026). Dit benadrukt dat de penitentiaire overheid verzoeker in een regime plaatste waarin gecontroleerde verloven mogelijk waren. De bestreden beslissing maakt geen ernstige analyse van deze relevante gegevens (die minstens indicatief zijn voor het detentieregime en de mogelijkheden tot gezinscontact) en motiveert niet waarom dit geen invloed zou hebben op de beoordeling van “actuele bedreiging” en proportionaliteit.

Daarnaast blijkt uit de werkhistoriek dat verzoeker in België heeft gewerkt en zich economisch heeft ingeschakeld. Ook dit zijn relevante integratie-elementen die de wet uitdrukkelijk als beoordelingsfactoren aanreikt (duur van verblijf, socio-economische integratie, gezins- en economische situatie). De bestreden beslissing blijft op dit punt te algemeen en toont niet aan dat deze elementen daadwerkelijk zijn onderzocht en afgewogen.

Voorts luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dit artikel moet worden gelezen samen met artikel 45, §1-2 van dezelfde wet: "§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

(...)

Deze gecombineerde lezing van deze twee artikelen laat 4 vereisten verschijnen waaraan een beslissing van weigering van verblijf om redenen van openbare orde moet voldoen:

- Ze mag niet worden aangevoerd voor economische doeleinden;
- Ze moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel;
- Ze mag uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag;
- Het persoonlijk gedrag moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Persoonlijk gedrag van verzoeker vormt geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bereiding voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, het is dus passend om in dit verband te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HvJ"). Dat heeft Uw raad al in vaste rechtspraak kunnen bevestigen (zie o.a. arrest 260.987 van 23.09.2021).

Het Hof van Justitie heeft de voorwaarden voor de verwijzing naar de openbare orde uitgelegd en heeft bepaald dat de notie strikt moest worden geïnterpreteerd:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip, gevaar voor de openbare orde " in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115".

Bovendien is het ook passend om te herinneren aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") m.b.t. het recht op verblijf van een persoon aan wie wordt verweten om een risico te vormen voor de openbare orde:

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (GUI c. Suisse, 19 février 1996, §

38, Recueil 1996-1). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. PaysBas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000).. »

Het Hof herinnert eraan dat de staat in het kader van zowel positieve als negatieve verplichtingen een juist evenwicht moet vinden tussen de tegenstrijdige belangen van het individu en van de gemeenschap in haar geheel. In beide gevallen beschikt de staat echter over een zekere beoordelingsmarge. Bovendien houdt artikel 8 voor een staat geen algemene verplichting in om de keuze van immigranten van het land van verblijf te respecteren en gezinshereniging in dat land toe te staan. In een geval dat zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, zal de draagwijdte van de verplichtingen van de staat om de verwanten van de op zijn grondgebied verblijvende personen tot zijn grondgebied toe te laten, evenwel variëren naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (GUI tegen Zwitserland, 19 februari 1996, § 38, Jurispr. 1996-1).

De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate van feitelijke inmenging in het gezinsleven, de omvang van de banden die de betrokken personen met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er al dan niet onoverkomelijke belemmeringen bestaan voor het verblijf van het gezin in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen en of er elementen van immigratiecontrole (bv. precedents van immigratiemisdrijven) of overwegingen van openbare orde zijn die in het voordeel van uitsluiting wegen (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000)" (vrije vertaling)

Uw Raad heeft in een recent arrest nog het volgende bepaald:

"Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert."

Er bestaat evenmin een vaste schaal van feiten die automatisch kunnen worden opgevat als een bedreiging voor de openbare orde.

Elk dossier dient individueel te worden beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de ernst en/of herhaling van de feiten, de actuele relevantie ervan voor de regularisatieaanvraag, alsook met de evenredigheid tussen de negatieve en de positieve elementen in de aanvraag.

Verwerende partij schrijft in de bestreden beslissing wel dat strafrechtelijke veroordelingen "op zich" niet volstaan en dat een individueel onderzoek vereist is, maar de beslissing blijft in de praktijk steken in een herhaling van de veroordelingen, zonder de noodzakelijke toekomstgerichte onderbouwing. Er wordt niet concreet gemotiveerd waarom verzoeker vandaag nog een neiging zou vertonen om crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De bestreden beslissing preciseert evenmin op basis van welke actuele gedragsindicatoren (bv. recente incidenten, disciplinaire feiten, concrete aanwijzingen van netwerkcontacten, risicobeoordelingen) zij tot een actuele dreiging besluit.

De vraag dat juridisch onderzocht moet worden is of dat verzoeker nog steeds actueel een risico vormt voor de openbare orde? Verwerende partij gaat hier de mist in met zijn bestreden beslissing en interpreteert de wet en het recht op een niet correcte manier.

Volgens het woordenboek Van Dale betekent "actueel": op het ogenblik bestaand of plaatsvindend; actuele gebeurtenissen; een actueel vraagstuk.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoekers gedrag een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving." Deze formulering wordt evenwel niet ondersteund door een concrete, toekomstgerichte analyse van verzoekers huidige situatie.

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan volgens vaste rechtspraak op zichzelf geen reden zijn voor de beëindiging of weigering van een verblijfsrecht. Verwerende partij erkent bovendien zelf in de

bestreden beslissing dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen automatische reden kunnen vormen voor beëindiging van een verblijfsrecht, maar dat een individueel onderzoek vereist is naar het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Die correcte rechtsregel wordt echter niet daadwerkelijk toegepast.

De loutere herhaling van de uitdrukking “het persoonlijk gedrag van verzoeker” volstaat immers niet om te besluiten dat verzoeker heden een actuele bedreiging vormt. De motivering blijft steken in een opsomming van veroordelingen uit het verleden, zonder te onderzoeken of er vandaag nog sprake is van een reële neiging tot recidive.

Daarbij laat verwerende partij na om de positieve en actuele elementen uit het dossier op ernstige wijze in rekening te brengen, met name:

- dat verzoeker reeds op jonge leeftijd in België aankwam en hier zijn leven heeft uitgebouwd;
- dat hij geen reële banden meer heeft met zijn land van herkomst;
- dat zijn partner in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft;
- dat er geen concrete aanwijzingen bestaan dat hij de feiten uit het verleden zou herhalen;
- dat hij werkbereid is en een arbeidsverleden in België heeft (cf. administratief dossier);
- dat zijn sociaal en familiaal leven zich volledig in België situeert en dat een verwijdering dit fundamenteel zou ontwrichten.

Verwerende partij verwijst in zijn bestreden beslissing meerdere malen naar de eerdere veroordelingen. Indien uw Raad de redenering van verwerende partij volgt, m.n. dat het hier om een voortdurend misdrijf betreft en verzoeker in een voortdurende delictuele toestand bevond, dan dient er ook vastgesteld te worden dat verzoeker heden zich niet meer in een delictuele toestand bevindt en deze omstandigheid dus niet meer actueel is. Dat dit gegeven in werkelijkheid ook zo is. In de bestreden beslissing wordt in feite telkens verwezen naar de persoonlijke gedragingen van verzoekende partij in het verleden. Het “actueel” karakter is niet meer van toepassing. De bestreden beslissing werd hierdoor gebrekkig gemotiveerd.

In werkelijkheid wordt het begrip “actueel” in de bestreden beslissing uitgehold tot een loutere verwijzing naar het verleden. Daardoor ontbreekt een essentiële schakel in de motivering: een concrete, geïndividualiseerde beoordeling van het huidige risico.

Bovendien blijkt nergens uit de beslissing dat verwerende partij een reële belangenafweging heeft gemaakt tussen het beweerde gevaar voor de openbare orde enerzijds en verzoekers langdurige verblijf, integratie en gezinsleven anderzijds. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers gedrag thans de openbare orde schaadt, noch waarom dit vermeende gevaar zwaarder zou wegen dan zijn fundamentele rechten.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verzoeker in de toekomst crimineel gedrag zou voortzetten, volhouden of herhalen. De beslissing bevat geen concrete aanwijzingen, geen actuele gedragsgegevens en geen risicoanalyse die een dergelijke conclusie kunnen dragen.

Ook nopens het gezins- en familiaal leven van verzoeker heeft verwerende partij op een niet-afdoende en onzorgvuldige wijze gemotiveerd. De beslissing blijkt niet alle relevante gegevens in rekening te hebben gebracht bij haar beslissing. Immers heeft verzoeker in zijn vragenlijst melding gemaakt van het gegeven dat hij een liefdesrelatie heeft en heel zijn familie in het Rijk woont.

Dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet inderdaad rekening moet houden met het gezinsleven, wat zij niet op een zorgvuldige wijze heeft gedaan nu zij geheel voorbijgaat aan een pertinent feit. Dat de motivering ook op dit punt faalt naar recht.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de determinerende motieven geven waarom een beëindiging wordt gegeven aan verzoeker, dewelke niet kennelijk onredelijk mag zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken, wat in casu niet is gebeurd.

De motiveringsplicht wordt hier schromelijk geschonden omwille van een verkeerde juridische interpretatie van het begrip openbare orde en het actuele karakter ervan.

Ook in de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt enkel en alleen gekeken naar de veroordeling van verzoeker en daaruit automatisch geconcludeerd dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod non.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij onterecht dat de veroordeling en de detentie van verzoeker wijst op het bestaan van een gevaar voor de openbare orde.

Uw Raad besliste immers in het arrest van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn, zoals bepaald in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (RvV, arrest nr. 41.811 van 19 april 2010).

Dit gevaar moet immers nog steeds bestaan op het ogenblik dat de maatregel wordt genomen of, indien de maatregel wordt onderworpen aan een rechterlijke controle, op het ogenblik waarop de rechter deze maatregel toetst. Bijgevolg dient de bedreiging te bestaan op het moment van de effectieve uitvoering van de maatregel. Wanneer de rechter over de maatregel moet oordelen, dient hij daarom rekening te houden met feiten die dateren van na de beslissing.

Dit laatste is thans het geval.

Er werd niet gecontroleerd of verzoeker op heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij: zo is het van belang in hoeverre hij al is gereclasseerd in de gevangenis, wat zijn intenties zijn, ... Geen van dit alles werd in overweging genomen en er kan dus onmogelijk worden vastgesteld of verzoeker (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij.

Voorts is deze denkwijze in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof heeft namelijk de voorwaarden voor de verwijzing naar de openbare orde uitgelegd en heeft bepaald dat de notie strikt moest worden geïnterpreteerd.

Een veroordeling is op zich niet voldoende om te stellen dat een derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

Zonder de ernst van de feiten te miskennen, dient te worden benadrukt dat er in casu geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu er geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voorligt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

(b) Geen beoordeling van gedragswijziging en re-integratieperspectief

De bestreden beslissing onderzoekt op geen enkele concrete wijze of er sinds de strafbare feiten een fundamentele gedragswijziging bij verzoeker heeft plaatsgevonden, noch of er reële aanwijzingen bestaan van een positief reïntegratieperspectief.

Nochtans blijkt uit het dossier dat verzoeker zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid erkent en zijn straf effectief ondergaat. Hij ontkent zijn fouten uit het verleden niet, maar aanvaardt de gevolgen ervan en bevindt zich in een situatie waarin hij zich opnieuw wil richten op een wettig en stabiel bestaan. De bestreden beslissing laat volledig na dit element te vermelden, laat staan te analyseren.

Evenmin onderzoekt verwerende partij of verzoeker afstand heeft genomen van zijn vroegere milieu. Er wordt geen enkele actuele indicatie aangehaald dat hij nog steeds contacten onderhoudt met personen uit zijn vroegere criminele omgeving, noch dat hij zich in een context bevindt die recidive in de hand zou werken. De beslissing blijft louter verwijzen naar het verleden, zonder na te gaan of zijn huidige levenscontext wezenlijk verschilt van de situatie ten tijde van de feiten.

Daarbij wordt ook geen rekening gehouden met de sterke familiale verankering van verzoeker in België. Zijn gezinsleven vormt een stabiliserende factor die net in het kader van een re-integratie een doorslaggevende rol speelt. Verzoeker onderhoudt intens contact met zijn kinderen en partner, zowel via bezoeken als telefonisch, en bracht tijdens penitentiaire verloven daadwerkelijk tijd met hen door. Deze elementen wijzen op een reële maatschappelijke verankering en op een toekomstgericht perspectief dat gericht is op gezinsherstel en stabiliteit.

Bovendien blijkt uit de voorgelegde werkgeschiedenis dat verzoeker in België heeft gewerkt en werkbereid is. Ook dit is een essentieel element in het kader van een toekomstgerichte beoordeling, aangezien socio-economische integratie volgens zowel de Vreemdelingenwet als het Unierecht een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing onderzoekt echter nergens of verzoekers levenssituatie sinds de feiten fundamenteel is gewijzigd. Er wordt geen enkele toekomstgerichte analyse gemaakt van zijn persoonlijke evolutie, zijn huidige houding, zijn familiale context of zijn perspectieven op re-integratie.

Nochtans vereist het Unierecht dat een beslissing op grond van openbare orde prospectief wordt beoordeeld: het moet gaan om een actuele en reële bedreiging, niet om een louter bestraffende herbeoordeling van het

verleden. Door deze toekomstgerichte benadering volledig achterwege te laten, schendt verwerende partij zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

De maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid mogen genomen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hier en nu van dien aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen.

(c) Volledig gebrek aan evenredigheidstoets inzake langdurig verblijf

Daarnaast ontbreekt in de bestreden beslissing een daadwerkelijke en concrete evenredigheidstoets, zoals vereist door artikel 44bis Vreemdelingenwet, artikel 23 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker verblijft reeds meer dan vijftien jaar in België en verkreeg op 10 juli 2025 nog een EU+ kaart, waarmee zijn duurzaam verblijfsrecht als Unieburger werd bevestigd. Dit langdurig verblijf en deze formele erkenning van zijn duurzame verankering worden in de bestreden beslissing niet ernstig afgewogen tegenover het beweerde gevaar voor de openbare orde. Evenmin wordt gemotiveerd waarom een persoon:

- met een dergelijk langdurig en wettig verblijf in België,*
- met Belgische minderjarige kinderen,*
- die gedurende meerdere jaren aantoonbaar onderhoudsbijdragen betaalde voor zijn kinderen,*
- en die ook tijdens detentie intens contact met zijn gezin onderhield via bezoeken, telefonische contacten en penitentiair verlof,*

toch een actuele bedreiging zou vormen die zwaarder zou wegen dan zijn fundamenteel recht op gezinsleven.

De bestreden beslissing bevat geen zichtbare en concrete afweging tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het recht op eerbiediging van het gezinsleven anderzijds. Evenmin wordt het hoger belang van de minderjarige kinderen als een zelfstandige en doorslaggevende overweging behandeld, hoewel dit uitdrukkelijk wordt vereist door artikel 24 van het Handvest en vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In plaats van een individuele en evenwichtige beoordeling te maken, beperkt verwerende partij zich tot algemene overwegingen over de ernst van de gepleegde feiten, zonder concreet te motiveren waarom in dit specifieke geval de verbreking van het gezinsleven en de ontwijking van een duurzaam opgebouwde levenssituatie proportioneel zouden zijn.

Door deze evenredigheidstoets niet daadwerkelijk en concreet uit te voeren, is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

(d) Onvoldoende motivering inzake gezinsleven (art. 74/13 Vw)

De bestreden beslissing vermeldt wel het bestaan van minderjarige kinderen, maar beperkt zich tot algemene en gestandaardiseerde overwegingen zonder een concreet en individueel onderzoek naar de daadwerkelijke intensiteit van het gezinsleven van verzoeker.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat er sprake is van een reëel, duurzaam en intens gezinsleven. Zo tonen de voorgelegde aanslagbiljetten aan dat verzoeker gedurende meerdere jaren officieel aangegeven onderhoudsbijdragen betaalde voor zijn kinderen. Dit wijst op een structurele en langdurige financiële betrokkenheid bij hun opvoeding en welzijn.

Daarnaast bevestigen de bezoekerslijsten van de strafinrichting dat de kinderen verzoeker herhaaldelijk kwamen bezoeken tijdens zijn detentie. Dit toont aan dat het gezinsleven niet louter formeel bestaat, maar ook in moeilijke omstandigheden actief wordt onderhouden.

Verder blijkt uit de telefoonhistorieken dat verzoeker zeer regelmatig telefonisch contact heeft met zijn gezin, onder meer met M. (...), F. (...) en D. (...). Deze herhaalde en structurele communicatie vormt een bijkomend objectief element dat het voortbestaan van een affectieve ouder-kindrelatie bevestigt.

Bovendien blijkt uit het detentieattest dat verzoeker tijdens meerdere penitentiaire verloven effectief tijd met zijn gezin heeft doorgebracht. Dit benadrukt dat het gezinsleven ook fysiek werd verdergezet wanneer de omstandigheden dit toelieten.

Daar komt nog bij dat twee van de kinderen de Belgische nationaliteit hebben, wat hun band met België en hun recht om hier op te groeien nog versterkt en het gewicht van hun belangen in het kader van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aanzienlijk verhoogt.

Ondanks al deze concrete elementen motiveert verwerende partij nergens waarom dit reële en intense gezinsleven niet doorslaggevend zou zijn in de belangenafweging. De beslissing bevat geen individuele analyse van de impact van een verwijdering op de kinderen, noch een beoordeling van hun emotionele, sociale en ontwikkelingsbelangen.

De motivering blijft op dit punt beperkt tot stereotiepe en abstracte formules, zonder dat wordt aangetoond dat de specifieke familiale situatie van verzoeker daadwerkelijk en ernstig werd onderzocht.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing zowel artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een concreet onderzoek naar het gezinsleven vereist, als artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven beschermt.

De beslissing is dan ook disproportioneel.

(e) Onzorgvuldig onderzoek van de verwerende partij

Verzoeker voert in dit middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beginsel verplicht het bestuur om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden, te steunen op een correcte en volledige feitenvinding en alle relevante elementen van het individuele dossier daadwerkelijk in overweging te nemen.

Verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd op grond van artikel 44bis Vw. dat luidt als volgt:

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...]2 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [2 ...]2, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie [2 ...]2, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid : 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]1

Deze bepaling bepaalt aldus uitdrukkelijk dat een einde aan het verblijf van een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht enkel mogelijk is om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid en dat bij deze beoordeling onder meer rekening moet worden gehouden met:

- de duur van het verblijf in België,
- de leeftijd en gezondheidstoestand,
- de gezins- en economische situatie,
- de sociale en culturele integratie in België,
- en de mate van bindingen met het land van oorsprong.

Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 23 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Aldus moet het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

In de memorie van toelichting van het wetsontwerp van 12 december 2016 houdende de wijziging van de vreemdelingenwet vermeldt het volgende:

Elk relevant gegeven dat de administratie kan inlichten over de gevaarlijkheid van de betrokkene wordt in aanmerking genomen. Het bestaan van één of meer veroordelingen kan tot die reeks van aanwijzingen behoren, maar is in principe geen *conditio sine qua non*. (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54 2215/001, pagina 15 in fine)

Verzoeker stelt dat verwerende partij de voormelde artikelen met name dat een concreet en individueel onderzoek wordt verricht naar de ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, heeft geschonden.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde meer bepaald als volgt:

“B.24.1. De verzoekende partijen klagen voorts aan dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980, zoals zij zijn gewijzigd bij de artikelen 12 en 13 van de bestreden wet, van toepassing zijn op alle vreemdelingen die onderdaan zijn van een land dat geen lid is van de Europese Unie, zonder, zoals dat onder de vroegere wetgeving het geval was, de vreemdelingen ervan uit te sluiten die op het Belgisch grondgebied zijn geboren en diegenen die vóór de leeftijd van twaalf jaar in België zijn aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig hebben verbleven. Zij zijn van mening dat de mogelijkheid tot verwijdering, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, van vreemdelingen die op het grondgebied zijn geboren of op jonge leeftijd zijn aangekomen, op discriminerende en onevenredige wijze afbreuk doet aan hun recht op eerbiediging van hun privé- en gezinsleven.

B.24.2. In de Kamercommissie heeft de bevoegde staatssecretaris in dat verband uiteengezet : « Sinds 2005 is in die wet [van 15 december 1980] ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen.

Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten. Op dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk, net [zoals] dat in België mogelijk was tot 2005 » (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 542215/003, p. 5). « Ter herinnering, de vreemdelingenwet biedt al de mogelijkheid om vreemdelingen met een vergunning voor een kort verblijf uit te wijzen. Het wetsontwerp heeft de verdienste het aantal gevallen waarbij tot uitwijzing mag worden overgegaan, uit te breiden. Heel concreet zullen, na de inwerkingtreding van de wet, ongeveer 70 vreemdelingen een [bevel om het grondgebied te verlaten] kunnen krijgen. Het gaat niet alleen om vreemdelingen die gekend zijn voor terreurdaden, maar ook om vreemdelingen die zeer ernstige misdaden en gemeenrechtelijke misdrijven (diefstallen met geweld, verkrachtingen) hebben gepleegd. Het bestaande wettelijk kader wordt in die zin aangepast dat rechtmatig in ons land verblijvende vreemdelingen, die in België geboren zijn of vóór hun twaalfde levensjaar in België zijn komen wonen, ook kunnen uitgewezen worden wanneer ze een reëel en daadwerkelijk gevaar vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze wetsaanpassing is volledig in overeenstemming met de Europese terugkeerrichtlijn. Bij de beoordeling van ieder geval afzonderlijk zal uiteraard rekening worden gehouden met de Europese rechtspraak. Ter illustratie geeft de staatssecretaris aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde kan worden beschouwd » (ibid., p. 22). « Zoals hij al heeft benadrukt, herhaalt de staatssecretaris dat het voorliggend wetsontwerp betrekking heeft op mensen die zijn veroordeeld of die ernstige feiten hebben gepleegd. Hij wijst er ook op dat de overheid thans

machteloos staat ten aanzien van vreemdelingen die vóór hun twaalfde levensjaar in België zijn aangekomen. De bestaande wet maakt het bijgevolg niet mogelijk iets te ondernemen tegen de terugkeer van diegenen uit die categorie die in Syrië zijn gaan strijden. Slechts een deel van de returnees wordt bij terugkeer gevangengenomen. De anderen bewegen zich vrij op het Belgische grondgebied. Wanneer dit wetsontwerp wordt aangenomen, zal de overheid in dit verband beter gewapend zijn. Volgens de staatssecretaris blijft voldoende juridische bescherming gewaarborgd, aangezien tegen iedere beslissing beroep kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De wet voorziet overigens uitdrukkelijk in de verplichting om het evenredigheidsbeginsel in acht te nemen. De staatssecretaris bevestigt dat het wetsontwerp bedoeld is om nu te kunnen optreden tegen een zeventigtal gevallen. Het is echter niet aan hem om te communiceren over individuele dossiers, maar hij bevestigt dat deze dossiers over zeer ernstige gevallen gaan, waaronder enkele tientallen Foreign Terrorist Fighters » (ibid., p. 29).

B.24.3. Bij de bestreden bepalingen wordt een einde gemaakt aan de bij de vroegere wetgeving bepaalde uitsluiting van de maatregelen tot verwijdering, om redenen van openbare orde of van nationale veiligheid, van de vreemdelingen die in België zijn geboren of die vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig hadden verbleven. Die uitsluiting was in artikel 21 van de wet van 15 december 1980 ingevoerd bij artikel 22 van de wet van 26 mei 2005 « tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de gevonnniste personen en van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ». In de memorie van toelichting bij de wet van 26 mei 2005 wordt vermeld : « 12 De wet van 15 december 1980 laat momenteel aan de Belgische staat toe om een verwijderingsmaatregel uit te spreken, samen met een verblijfsverbod van 10 jaar, ten overstaan van vreemdelingen die een inbreuk gepleegd hebben op de openbare orde of de veiligheid van het land. Vreemdelingen die strafrechtelijk veroordeeld werden kunnen op 76 basis hiervan, na het uitzitten van hun straf, teruggestuurd worden naar hun land van oorsprong. Indien toegepast op personen die duurzame bindingen in België ontwikkelden, druist deze maatregel in tegen bepaalde fundamentele principes van ons democratisch systeem. Er is dan sprake van een dubbele bestraffing. 13. Rekening houdend met deze problematiek, hebben meerdere ministeriële rondzendbrieven de bevoegdheid waarover de overheden op dit vlak beschikken omkaderd. De laatste rondzendbrief dateert van 24 juli 2002. Deze strekt ertoe om de verwijdering te verbieden van vreemdelingen die hun familieleven in België doorbrengen, die hier geboren zijn of die hier opgegroeid zijn. Met het oog op de rechtszekerheid voorziet het regeerakkoord de bepalingen van de omzendbrief in een wet op te nemen » (Parl. St., Kamer, 2004-2005, DOC 51-1555/001, p. 9). B.24.4. Artikel 12, lid 4, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten bepaalt : « Aan niemand mag willekeurig het recht worden ontnomen naar zijn eigen land terug te keren »

B.24.5. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens « wordt, los van het al dan niet bestaan van ‘ gezinsleven ’, de uitzetting van een gevestigde immigrant beschouwd als een aantasting van zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven. [...] Een dergelijke inmenging schendt artikel 8 van het Verdrag, behalve indien zij kan worden verantwoord vanuit het oogpunt van lid 2 van dat artikel, dat wil zeggen indien zij ‘ bij de wet is voorzien ’, een of meer in die bepaling opgesomde wettige doelen nastreeft en ‘ in een democratische samenleving nodig is ’ om die te bereiken » (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 63-65). Meer in het bijzonder is de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen en die sindsdien er steeds hebben verbleven, zodat zij er naar school zijn gegaan en er gesocialiseerd zijn, enkel aanvaardbaar ten aanzien van de bij de Grondwet gewaarborgde grondrechten en, in het bijzonder, ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven, indien zij wordt gemotiveerd door een « zeer gegronde reden » die de uitzetting van die vreemdelingen kan verantwoorden, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 75; zie ook EHRM, 14 september 2017, Ndidi t. Verenigd Koninkrijk, § 81). 77

B.24.6. Uit de in B.24.2 vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de wetgever, wanneer hij gemeend heeft een einde te moeten maken aan de vroegere uitsluiting van elke mogelijkheid tot verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of die er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, hoofdzakelijk de situatie op het oog heeft gehad van jonge vreemdelingen die zeer ernstige feiten hebben gepleegd die verband houden met de activiteiten van terroristische groepen of die een acuut gevaar voor de nationale veiligheid vormen.

B.24.7. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie verzet zich niet ertegen dat de wetgever terugkomt op zijn oorspronkelijke doelstellingen om er andere na te streven. In het algemeen trouwens moet de overheid haar beleid kunnen aanpassen aan de wisselende vereisten van het algemeen belang. Het staat aan de overheid om de bescherming van de burgers en van de belangen van de Staat te verzekeren tegen de bedreiging die de activiteiten van terroristische groepen en de zware criminaliteit vormen. Zij kan dienaangaande ervan uitgaan dat het geboden is de vreemdelingen die aan die activiteiten deelnemen en bijgevolg bijdragen aan de dreiging die op hun medeburgers weegt, van het grondgebied te verwijderen.

B.24.8. Hoewel het voortaan niet langer uitgesloten is dat een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van vreemdelingen die in België zijn geboren of er vóór de leeftijd van twaalf jaar zijn aangekomen, bevatten de bestreden bepalingen meerdere beperkingen die toelaten rekening te houden met de bijzondere situatie van die vreemdelingen. Volgens artikel 22 van de wet van 15 december 1980 kan aan het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen slechts een einde worden gesteld om « ernstige » redenen van openbare orde, wanneer het gaat om gevestigde onderdanen of langdurig ingezetenen of wanneer zij gedurende minstens tien jaar wettig en ononderbroken in België hebben verbleven. Aldus stelt de wet strengere eisen aan de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer de betrokken vreemdeling een bijzondere band met België heeft ontwikkeld. Voorts bepaalt artikel 23 van de wet van 15 december 1980 dat de beslissingen die worden genomen krachtens de artikelen 21 en 22, moeten berusten op een individueel onderzoek, waarbij rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België van de betrokken vreemdeling, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd van de betrokken vreemdeling en met de gevolgen van de verwijdering voor hem en zijn familieleden.

B.24.9. Uit de in B.24.2 aangehaalde parlementaire voorbereiding blijkt ten slotte dat de wetgever de bedoeling had om de verwijdering van vreemdelingen die in België zijn geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied zijn aangekomen enkel toe te laten « in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of op grond van zeer zware feiten », namelijk daden van terrorisme of zeer zware criminaliteit. De wetgever meende aldus dat de betrokken vreemdelingen slechts verwijderd zouden worden wanneer de gedragingen die de maatregel verantwoorden, « zeer gegronde redenen » vormen om dat te doen.

B.24.10. Onder voorbehoud dat de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980 aldus worden geïnterpreteerd dat zij de mogelijkheid tot verwijdering van een vreemdeling die in België is geboren of vóór de leeftijd van twaalf jaar op het grondgebied is aangekomen en die er sindsdien hoofdzakelijk en regelmatig verblijft, beperkt tot de gevallen van terrorisme of zeer zware criminaliteit, zijn de middelen niet gegrond.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 verduidelijkt dat maatregelen tot verwijdering die een diepgewortelde vreemdeling treffen, een bijzonder strenge toets moeten doorstaan in het licht van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 22 Gw. en artikel 8 EVRM).

Het Hof verwijst daarbij uitdrukkelijk naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het arrest Maslov t. Oostenrijk, waarin wordt geoordeeld dat de verwijdering van een langdurig gevestigde vreemdeling slechts kan worden gerechtvaardigd door “zeer gegronde redenen”.

Hoewel het arrest van het Grondwettelijk Hof formeel betrekking had op derdelanders, is de onderliggende redenering a fortiori relevant in het geval van een Unieburger met duurzaam verblijfsrecht, aangezien het Unierecht een nog sterkere bescherming biedt tegen verwijdering.

Uit het arrest volgt dat hoe sterker de sociale en familiale verankering in België is, hoe zwaarder de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht van de overheid weegt, en hoe uitzonderlijker de omstandigheden moeten zijn om een verwijdering te verantwoorden.

In casu heeft verwerende partij nagelaten om een dergelijk diepgaand individueel onderzoek te voeren.

Hoewel de bestreden beslissing een uitgebreide opsomming bevat van strafrechtelijke veroordelingen uit het verleden, ontbreekt een daadwerkelijke analyse van:

- de lange verblijfsduur van verzoeker in België;*
- zijn duurzaam verblijfsrecht, nog bevestigd door de afgifte van een EU+ kaart op 10 juli 2025;*
- zijn familiale verankering, met kinderen die in België verblijven en waarvan er twee de Belgische nationaliteit hebben;*
- zijn structurele financiële betrokkenheid bij zijn kinderen via jarenlang betaalde onderhoudsbijdragen;*
- het effectieve gezinsleven tijdens detentie, aangetoond door bezoeken, telefonische contacten en penitentiare verloven;*
- zijn sociaal-economische integratie en werkgeschiedenis in België; – en het ontbreken van reële banden met het land van oorsprong.*

Deze elementen worden ofwel niet vermeld, ofwel slechts summier aangehaald zonder daadwerkelijke weging in het licht van de proportionaliteit.

Daarbij onderzoekt verwerende partij evenmin of verzoekers strafrechtelijke antecedenten kunnen worden beschouwd als feiten van een zodanige uitzonderlijke ernst dat zij, in het licht van het arrest nr. 112/2019 en

de rechtspraak Maslov, een zo ingrijpende maatregel als beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betwist uitdrukkelijk dat hiervan sprake is. Hij werd veroordeeld voor wanbedrijven die met correctionele straffen werden bestraft, maar niet voor misdaden van uitzonderlijke ernst zoals terrorisme of feiten die een acuut gevaar voor de staatsveiligheid vormen.

Door geen onderscheid te maken tussen een strafrechtelijke veroordeling als dusdanig en de vereiste uitzonderlijke ernst die nodig is om een diepgewortelde vreemdeling te verwijderen, heeft verwerende partij de grenzen van haar beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Bovendien wordt nergens concreet onderzocht of verzoeker vandaag nog een actuele dreiging vormt, noch of zijn persoonlijke evolutie, familiale context en re-integratieperspectief het risico op recidive aanzienlijk verminderen.

Hieruit blijkt dat de beslissing niet steunt op een volledig en zorgvuldig onderzoek van alle relevante gegevens, maar hoofdzakelijk op een retrospectieve lezing van het strafverleden.

Gelet op het voorgaande heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, zoals gewaarborgd door de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en zoals ingevuld in de rechtspraak van de Raad van State, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Grondwettelijk Hof.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten van een individueel, volledig en proportioneel onderzoek zoals vereist door artikel 44bis en artikel 23 Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM.

Deze vaststelling leidt tot een vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance', van het evenredigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel. In de uiteenzetting van het tweede middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van artikel 24 van het Handvest en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het tweede middel wordt als volgt gemotiveerd:

"Standpunt van verwerende partij in haar nota met opmerkingen

Wat artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind betreft, stelt verweerder dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het aangevoerde privé- en gezinsleven niet wordt bedreigd. Bovendien wijst verweerder erop dat verzoeker reeds meerdere jaren in detentie verblijft en niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen, die bij zijn ex-partner verblijven.

Weerlegging

III.2.1. Algemene beschouwing

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis"

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Voorts stelt artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: 'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.'

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat o.m. rekening houden met de volgende elementen:

- *de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- *de omvang van de banden in de staat,*
- *de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- *de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Verzoeker wijst op de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om deze evenredigheidstoets te maken. Deze moeten in rekening gebracht worden bij de afweging tussen het belang van de verzoeker en dat van de staat om de openbare orde te handhaven.

Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest Boultif / Zwitserland (54273/00 van 02.08.2001), en kwam in eerste instantie tot acht criteria, die later in het arrest Uner / Nederland (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer) nog met twee bijkomende criteria werd uitgebreid:

1. *De aard en ernst van het misdrijf*
2. *De duur van het verblijf van de klager in het gastland*
3. *De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode*
4. *De nationaliteiten van de betrokken personen*
5. *De familiesituatie van de klager*
6. *Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager*
7. *Of er kinderen zijn, en wat hun leeftijd is*
8. *De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen.*
9. *Het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen*
10. *De sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst*
11. *Deze criteria werden zeer recent nog bevestigd in het arrest NDIDI/ Verenigd Koninkrijk van 17.09.2017 (n° 41215/14).*

12. Zelfs indien uit de rechtspraak van het EHRM steevast blijkt dat er een grote appreciatiemarge bestaat voor de lidstaten in de evaluatie van deze criteria, moeten de lidstaten deze afweging natuurlijk wel maken, en zorgt het uitblijven van enige belangenafweging in casu voor een schending van het artikel 8, lid 2 EVRM in samenhang met de motiveringsplicht. Verzoeker moet immers wel kunnen begrijpen waarom de afweging eventueel negatief uitvalt.

Tevens is Uw Raad van mening dat bij het uitvoeren van de belangenafweging onder artikel 8 EVRM een belangrijk gewicht moet toegekend worden aan het hoger belang van het kind. De bevoegde overheden moeten de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een verblijfs- of verwijderingsmaatregel ten aanzien van een ouder beoordelen om daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die erdoor rechtstreeks worden getroffen. (RvV, 7 december 2021, nr. 265.069)

III.2.2. Concrete toepassing

Verwerende partij is in haar nota met opmerkingen onterecht van mening dat, aangezien de bestreden beslissing geen bevel tot het verlaten van het grondgebied bevat, het in artikel 8 EVRM beschermde familieleven van verzoeker daardoor niet wordt geschonden.

a) Gezinsleven

In casu bestaat in hoofde van verzoeker onmiskenbaar een beschermd privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op:

1. zijn langdurig verblijf van meer dan 15 jaar in België,
2. het bestaan van vier minderjarige kinderen die in België verblijven, waarvan twee inmiddels de Belgische nationaliteit hebben verkregen, en
3. de effectieve en aantoonbare invulling van de ouder-kindrelatie, ook tijdens de detentie.

De bestreden beslissing erkent wel het bestaan van kinderen, maar reduceert het gezinsleven tot een louter theoretische mogelijkheid van contact en vertrekt vanuit een formalistische lezing (samenwonen, adresgeschiedenis en detentiecontext), zonder de feitelijke intensiteit van de familiale band concreet te onderzoeken.

Verzoeker heeft zijn volledige sociale en familiale netwerk in België uitgebouwd. Zijn kinderen groeien hier op, volgen hier onderwijs en zijn hier maatschappelijk verankerd (stuk 9).

Dat bepaalde nationaliteitsverklaringen formeel nog in behandeling waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, ontsloeg verwerende partij geenszins van de plicht om deze elementen in de belangenafweging te betrekken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist immers dat ook lopende nationaliteitsprocedures, die de duurzame verankering van de kinderen in België bevestigen, worden meegewogen bij de beoordeling van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt onder meer (en dit is een dragend motief):

“U heeft geen enkel stuk voorgelegd dat aantoont dat de relatie met uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ...”

Deze bewering is feitelijk onjuist en getuigt van een onzorgvuldige dossieranalyse.

Naast de stukken die reeds in het administratief dossier aanwezig waren, legt verzoeker bijkomend volgende bewijzen neer, die het bestaan van een reëel en duurzaam gezinsleven objectief aantonen:

1. Aanslagbiljetten waaruit blijkt dat verzoeker gedurende meerdere jaren officieel onderhoudsbijdragen betaalde voor zijn kinderen (stuk 4)
2. Medische opvolging door verzoeker (stuk 5)
3. Bezoekerslijsten van de gevangenis, waaruit blijkt dat de kinderen verzoeker herhaaldelijk kwamen bezoeken (stuk 11)
4. Telefoonhistorieken, waaruit blijkt dat verzoeker zeer regelmatig telefonisch contact onderhoudt met zijn kinderen (o.m. M. (...), F. (...) en D. (...)) (stuk 12)
5. Bewijs van penitentiaire verloven, waaruit blijkt dat verzoeker tijdens detentie effectief tijd met zijn gezin kon doorbrengen (stuk 3)

6. *Schriftelijke verklaringen van personen uit de directe omgeving die concreet beschrijven hoe verzoeker vóór zijn detentie zijn vaderrol invulde (o.m. begeleiding naar school, sportactiviteiten, dagelijkse zorg en emotionele ondersteuning) (stukken 7-10)*

7. *Foto's die het gezamenlijk gezinsleven illustreren (stuk 6)*

Het gaat hier om objectieve en verifieerbare stukken die aantonen dat verzoeker zijn ouderlijke rol daadwerkelijk en structureel heeft opgenomen.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het herhalen van strafrechtelijke veroordelingen en algemene stellingen over openbare orde, maar maakt geen concrete "fair balance" afweging zoals vereist door artikel 8 EVRM en bevestigd in *Boultif*, *Üner* en *Ndidi*.

Er wordt nergens systematisch getoetst aan de criteria van het EHRM, noch wordt concreet uitgelegd waarom het belang van de staat zwaarder zou wegen dan:

- het recht van verzoeker op gezinsleven
- het recht van de kinderen op contact met hun vader
- het hoger belang van het kind (art. 3 IVRK, art. 24 EU-Handvest)

De bestreden beslissing verwerpt het gezinsleven grotendeels met de redenering dat contacten in detentie plaatsvinden "in een gecontroleerde omgeving". Een dergelijke algemene kwalificatie kan echter niet volstaan.

Het EHRM heeft echter meermaals geoordeeld dat ook relaties die onder moeilijke of atypische omstandigheden worden onderhouden (detentie, afstand, beperkte samenwoning) onder artikel 8 EVRM kunnen vallen, wanneer er sprake is van effectieve emotionele en familiale banden (o.a. *Khoroshenko t. Rusland*, *Messina t. Italië*).

De bestreden beslissing verwijst naar een "zeer beperkt samenwoningstverleden" en leidt daaruit af dat er geen hecht gezinsleven zou zijn.

Dit is juridisch fout.

Het EHRM heeft duidelijk gesteld dat samenwoning geen absolute voorwaarde is voor het bestaan van gezinsleven. De kwaliteit van de band is doorslaggevend, niet de formalistische adresgeschiedenis.

In casu:

- verzoeker erkent zijn vaderschap
- hij onderhoudt financieel contact
- hij onderhoudt frequent persoonlijk en telefonisch contact
- de kinderen komen hem bezoeken
- hij geniet penitentiaire verloven waarin gezinscontact plaatsvindt

Dit voldoet ruimschoots aan de EHRM-definitie van "de facto family life".

De bestreden beslissing stelt verder: "Dat het contact moeilijker zal verlopen is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag."

Deze redenering is strijdig met de rechtspraak van het EHRM. Strafrechtelijke feiten kunnen meewegen, maar ontslaan de staat niet van de verplichting om een proportionaliteitsafweging te maken.

Artikel 8 EVRM verliest zijn werking niet louter omdat iemand werd veroordeeld. De staat moet nog steeds aantonen dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, wat een individuele, actuele en evenwichtige beoordeling vereist.

Die ontbreekt hier.

Verwerende partij stelt in haar nota naar aanleiding van opmerkingen dat verzoeker gedetineerd is en dat de kinderen sindsdien samen met de ex-partner wonen.

Het is voor verzoeker onduidelijk wat verweerder hiermee probeert te betogen. Het feit dat verzoeker gedetineerd is, betekent geenszins dat het gezinsleven met zijn kinderen plotseling is verdwenen. De bestreden beslissing erkent immers zelf dat er contacten plaatsvinden tussen verzoeker en diens kinderen.

Hierbij moet worden benadrukt dat gezinsleven in principe wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd.

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld en de (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samen woont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21)".

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan worden aangenomen dat er geen sprake meer is van gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarige kind. (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, § 32).

Omstandigheden zoals het feit dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dat wel wilde, en dat zelfs nadat het contact was hersteld, evenals het gegeven dat ouder en kind elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, vormen volgens het Hof geen uitzonderlijke omstandigheden die het gezinsleven als verbroken kunnen beschouwen. (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60). Verwerende partij is hiervan op de hoogte, doch minimaliseert dit compleet.

Er werd dan ook onvoldoende rekening gehouden met het sociale, privé- en familieleven van verzoeker, noch met zijn (sociale) bindingen hier.

Verweerder brengt haar eigen subjectieve mening naar voren, terwijl zij op een objectieve manier had moeten vaststellen dat deze relationele en gezinsbanden hier wel degelijk bestaan, zoals ook niet wordt betwist.

Voorts is verwerende partij in haar nota met opmerkingen van mening dat verzoeker niet kan worden gevolgd, nu hij nieuwe stukken aanvoert die hij niet aan het bestuur heeft voorgelegd bij het uitoefenen van zijn hoor-recht.

Dit is manifest verkeerd.

Ook in het kader van een annulatieberoep vermag Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder omstandigheden acht te slaan op nieuwe stukken gevoegd bij het verzoekschrift, onder meer wanneer: "het bestuur weigert het voordeel te verlenen dat de verzoeker heeft gevraagd; in dat geval moet hij al in zijn aanvraag uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde; weliswaar kan het bestuur overwegen hem de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoeker onmogelijk kon anticiperen bij het doen van zijn aanvraag; in dat geval moet het bestuur hem de gelegenheid geven zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten." (Zie Luc Denys, - Overzicht van het Vreemdelingenrecht, 4e editie, p. 994-995 (met verwijzingen naar precedents van de RvV)

Deze uitzondering is van toepassing op huidige casu.

Deze voorgelegde stukken werden door verweerder niet gevraagd bij het hoor-recht van verzoeker.

Uit het administratief dossier bleek op het moment van het nemen van de bestreden beslissing duidelijk dat verzoeker een daadwerkelijk gezinsleven in België onderhoudt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat zijn minderjarige kinderen in België verblijven en dat hij met hen een gezinsleven onderhoudt, met daadwerkelijk contact. In de bestreden beslissing wordt bijvoorbeeld verwezen naar de gevangenisbezoeken van zijn kinderen. Verwerende partij verliest uit het oog dat verzoeker zich in detentie bevindt, waardoor het voor hem bij het uitoefenen van zijn rechten onmogelijk was om onmiddellijk de nodige stukken te overleggen om aan te tonen dat hij een gezinsleven met zijn kinderen beleeft.

Dit wordt ook niet ontkend door verweerder.

De bestreden beslissing vermeldt bovendien zelf dat verzoeker tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022, en recent tussen 14.09.2023 en 10.01.2024 - tot aanvang van zijn detentie-officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als zijn kinderen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij, nadat dit feit is erkend, toch meent dat er in casu geen effectieve gezinsband is aangetoond.

De door verzoeker bij het verzoekschrift overgelegde bewijsstukken ter staving van zijn gezinsleven zijn niet van dien aard dat het totaal nieuwe feiten of onbekende argumenten betreft. Deze stukken dienen slechts als aanvulling op reeds bestaande en bij verweerder bekende feiten. Er dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker gedetineerd is, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om over de nodige stavingsstukken tijdig te beschikken.

Verder minimaliseert verwerende partij het negatieve effect van het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker op diens gezinsleven en de band met zijn kinderen.

Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker regelmatig penitentiair verlof genoten en daardoor kwalitatieve tijd met zijn kinderen doorgebracht. Na het verlies van zijn verblijfsrecht zal het voor hem onmogelijk worden om van dit verlof nog gebruik te maken, waardoor zijn recht op gezinsleven aanzienlijk wordt ingeperkt.

Hierdoor wordt de uitoefening van zijn gezinsleven gereduceerd tot louter telefonische gesprekken en gevangenisbezoeken door zijn kinderen, wat een enorme beperking vormt. Penitentiair verlof stelt hem juist in staat tijd door te brengen met zijn kinderen en fysiek en nauw betrokken te blijven bij hun leven.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze gezins- en familiebanden en heeft nagelaten alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging te betrekken.

Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat er in casu zowel een affectieve, een juridische als financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen.

b) Het hoger belang van het kind

De bestreden beslissing schendt de rechten van het kind en is in strijd met het belang van het kind. Zo houdt de bestreden beslissing geen rekening met het feit dat verzoeker een hechte band heeft met zijn minderjarige kinderen.

Zo worden de rechten van het kind ook gewaarborgd door artikel 3 IVK en artikel 24 van het EU Handvest.

Artikel 3 IVRK bepaalt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Aldus moet het belang van het kind de eerste overweging zijn bij alle handelingen betreffende kinderen.

Volgens het VN Kinderrechten comité houdt dit in:

- Een materieel recht voor het kind, namelijk om zijn belangen in overweging te nemen;*
- Een interpretatief rechtsbeginsel en een procedure regel. Dit betekent dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoek plicht dient opgevat te worden. (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14)*

Dit beginsel omvat twee aspecten, namelijk (1) het behouden van eenheid van het gezin, en (2) het welzijn van het kind.

In casu werd bij beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker werd geen rekening gehouden met het belang van de minderjarige kinderen en hun rechten.

Artikel 24 van het EU Handvest stelt:

“Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Aldus heeft elk kind het recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders.

De overwegingen 22 en 24 van richtlijn 2008/115 dat:

"(22) Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden [, ondertekend te Rome op 4 november 1950,] dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen.

....

(24) In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het [Handvest] worden erkend."

Artikel 2, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat de richtlijn van toepassing is op onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.

Inzake stelt artikel 5 van die richtlijn als volgt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten [terdege] rekening met:

- a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Ook de Belgische Grondwet waarborgt het belang van het kind bij het nemen van de beslissingen die het kind aangaan. Zo stelt artikel 22bis Grondwet het volgende:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Dus ook de Belgische wetgeving schrijft een garantie voor om het hoger belang van het kind en de bescherming van het familie- en gezinsleven van de vreemdeling te eerbiedigen.

Inzake stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds dat:

"Dans les affaires touchant la via familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent que ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (IgnaccoloZenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." Vrije vertaling:

"In zaken die betrekking hebben op het familieleven, kan het verstrijken van de tijd onomkeerbare gevolgen hebben voor de relaties tussen een kind en een ouder die niet met hem leeft. Inderdaad, het verbreken van het contact tussen een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van zijn verhouding tot zijn ouder"

In een recent arrest heeft RvV als volgt geoordeeld:

"In casu wijst verzoeker op zijn gezinsleven met zijn drie minderjarige kinderen. Hij voegt ook de identiteitsbewijzen van de kinderen, waaruit blijkt dat H.N. en H.A. de familienaam dragen van verzoeker en een F-kaart hebben. Van het jongste kind H.E. ligt ook een identiteitsbewijs voor en blijkt ook dat ze de naam draagt van verzoeker. Daarnaast liggen ook de geboorteakten van H.A. en H.N. voor waaruit blijkt dat verzoeker de kinderen erkend heeft en de moeder van de kinderen hiervoor toestemming geeft. Er ligt tevens een "afschrift geboorte – overschrijving vonnis/arrest – akte 2015:0146" voor waaruit blijkt dat de Rechtbank van Eerste Aanleg, familierechtbank afdeling Dendermonde, een vonnis heeft geveld op 9 april 2015 waaruit de erkenning door verzoeker van de kinderen H.N. en H.A. en toestemming van de moeder blijkt. Ook op de geboorteakte van het jongste kind H.E. wordt verzoeker als vader vermeld. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, punt 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, punt 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60).

Het is niet betwist dat verzoeker drie minderjarige kinderen heeft, genaamd H.A., H.N. en H.E., respectievelijk geboren in 2008, 2007 en 2010. Zoals supra aangestipt, heeft verzoeker ook stukken voorgelegd waaruit zijn erkenning en juridisch vaderschap blijkt. Uit de voorgaande rechtspraak van het EHRM blijkt dat de beschermingswaardige gezinsband tussen verzoeker en zijn drie kinderen wordt vermoed.” (RvV, nr. 285 609 van 1 maart 2023)

In datzelfde arrest stelt RvV ook als volgt:

“Wat betreft de belangenafweging die door de gemachtigde in de bestreden beslissing werd gedaan, kan de Raad om de supra aangehaalde redenen prima facie niet volgen dat de gemachtigde op gedegen wijze rekening heeft gehouden met de in België verblijvende minderjarige kinderen en daarbij voldoende belang heeft gehecht aan hun hoger belang, hetgeen een belangrijk aspect is dat binnen het kader van artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Verweerder heeft een punt dat ook de laatste aanvraag op grond van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 4 mei 2021. Deze beslissing heeft verzoeker wel aangevochten, doch er blijkt uit het arrest nr. 260 664 van 14 september 2021 dat het beroep werd verworpen om de enkele reden dat verzoeker noch is verschenen, noch werd vertegenwoordigd ter zitting.

Waar verweerder stelt dat uit niets blijkt dat de kinderen eventueel samen met hun moeder verzoeker niet zouden kunnen vergezellen of opzoeken in Armenië voor de duur van de tijdelijke verwijdering, moet opnieuw aangestipt worden dat gezien het opgelegde inreisverbod dat tijdelijk karakter een lange periode betreft ondanks de mogelijkheid die de gemachtigde in de beslissing aanhaalt om een verzoek tot opschorting of opheffing in te dienen van het inreisverbod, na twee derde van de duur ervan. Verder is het betoog van verweerder veeleer tegenstrijdig door enerzijds te stellen dat de kinderen hun vader kunnen vergezellen gedurende de “tijdelijke” verwijdering en anderzijds erop te wijzen dat de beslissing hen niet verplicht in Armenië school te lopen. Verweerder heeft een punt dat de beslissing de kinderen stricto sensu niet verplicht naar Armenië te gaan, maar indien de kinderen hun gezinsleven met hun vader zouden willen verder zetten op een effectieve wijze, zou dit prima facie wel inhouden dat zij zouden moeten school lopen in Armenië.

Verder kan verweerder wel gevolgd worden dat verzoeker mede zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt en er dan ook zelf de gevolgen voor moet dragen, echter hiermee houdt verweerder geen rekening met het hoger belang van de kinderen die zelf daarin geen verantwoordelijkheid dragen.

Anders dan verweerder aanvoert, kan de Raad - gezien prima facie wel moet worden aangenomen dat verzoeker affectieve en financiële banden met zijn kinderen heeft onderhouden, ondanks het niet samenwonen met zijn kinderen- , niet volgen dat in casu de gebeurlijke impact van de bestreden beslissing op het aangevoerde gezinsleven hoe dan ook beperkt moet worden geacht. Anders dan verweerder stelt, is verzoeker in fine van zijn middel wel ingegaan op het motief van de moderne communicatiemiddelen om het gezinsleven met zijn kinderen te onderhouden.

Ook Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds bevestigd dat het hoger belang van het kind steeds beschouwd moet worden als de primaire overweging bij het beëindigen van het verblijfsrecht van de ouder. (RvV, 7 december 2021)

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De bestreden beslissing stelt zonder enige onderbouwing dat: “uw kinderen wellicht reeds gewend zijn aan uw afwezigheid”

Dit is een speculatieve, niet-onderbouwde veronderstelling die indruist tegen artikel 3 IVRK en artikel 24 EU-Handvest.

Er werd:

- geen enkel individueel onderzoek gedaan naar de psychologische impact op de kinderen
- geen enkel element gevraagd aan de moeder
- geen enkele school- of welzijnsinfo ingewonnen
- geen enkele belangenanalyse van de kinderen gemaakt

Het EHRM benadrukt dat het hoger belang van het kind een primair overwegingscriterium moet zijn. In de bestreden beslissing komt dit belang niet werkelijk aan bod.

Boultif/Uner vereisen ook een afweging van de sociale en culturele banden.

De bestreden beslissing negeert dat:

- *verzoeker meer dan 15 jaar in België verblijft*
- *hij hier werkte*
- *zijn volledige gezin hier verblijft*
- *hij geen reële banden meer heeft met Rusland of Zweden*

Er wordt enkel abstract gesteld dat contact “vanop afstand” mogelijk blijft. Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat louter theoretische contactmogelijkheden onvoldoende zijn om een inmenging te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing:

- *voert geen echte fair-balance toets uit*
- *onderzoekt het hoger belang van de kinderen niet*
- *minimaliseert en miskent objectieve gezinsbanden*
- *motiveert niet waarom uitwijzing noodzakelijk zou zijn*
- *beperkt zich tot een strafrechtelijke terugblik i.p.v. een toekomstgerichte proportionaliteitsanalyse*

Hierdoor is de inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet noodzakelijk in een democratische samenleving en schendt de beslissing:

- *artikel 8 EVRM*
- *het fair balance-beginsel*
- *het proportionaliteitsbeginsel*

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. Beoordeling

Gelet op hun nauwe samenhang worden het eerste en het tweede middel samen besproken.

3.2.1. Verzoeker kan tegen de bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Daarenboven heeft verzoeker de Zweedse nationaliteit en is hij geen *“onderdaan van een derde land”* zodat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook om die reden niet van toepassing is op de thans voorliggende zaak.

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 22, § 1 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :
1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.
(...)
§ 2. (...)”

De artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet maken deel uit van *“Titel I. - Algemene bepalingen Hoofdstuk VI. Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”* van de Vreemdelingenwet. Het betreft een lex generalis. De thans bestreden beslissing werd echter getroffen in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat figureert onder *“Titel II. - Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen. Hoofdstuk I. -*

Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg. Verzoeker betwist niet dat hij de Zweedse nationaliteit heeft en aldus een Unieburger is. In casu is dus de lex specialis van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet van toepassing, nu met de thans betreden beslissing het verblijfsrecht van een Unieburger wordt beëindigd. De schending van de artikelen 22, § 1 en 23 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd.

3.2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ook de materiële en formele motiveringsplicht in samenspraak met artikel 43 van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)”

Ook dit betoog mist juridische grondslag. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Uit een eenvoudige lezing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling niet handelt over het beëindigen van een verblijfsrecht maar wel over het weigeren van de binnenkomst en het verblijf.

3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en wordt er ook op zeer uitvoerige wijze concreet ingegaan op de feitelijkeheden van de zaak, op grond waarvan verweerder oordeelt dat er *“ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing eveneens concreet wordt gemotiveerd over de elementen die verzoeker tijdens zijn gehoor naar voor heeft gebracht. Ook bevat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering omtrent de door de artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, waarbij uitvoerig wordt ingegaan op de specifieke situatie van verzoeker.

Verzoeker toont niet aan dat de zeer uitgebreide motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

3.2.5. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te

werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie , alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

(hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het Hof van Justitie heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het Hof toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het Hof in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.2.6. Verzoeker gaat manifest voorbij aan de concrete motieven in de bestreden beslissing waar hij aanvoert dat verweerder het gevaar voor de openbare orde motiveert op basis van het gegeven dat verzoeker in de gevangenis verblijft. Verzoeker gaat eveneens voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waar hij aanvoert dat uit een loutere verwijzing naar vonnissen of arresten niet kan worden afgeleid dat er heden sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In de bestreden beslissing wordt eerst een chronologie van de feiten die verzoekers zaak kenmerken weergegeven, waarin onder meer het volgende kan worden gelezen:

“Op 17.12.2021 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van gijzeling en lidmaatschap van een criminele organisatie.

Vanaf 19.01.2022 mocht u de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht (hierna: E.T.) ondergaan. Op 11.04.2022 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden.

Op 02.02.2023 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen op verdenking van inbreuken op de wetgeving inzake drugs in vereniging en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Vanaf 14.09.2023 macht u de voorlopige hechtenis onder E.T. ondergaan.

Op 09.01.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 17.01.2024 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.02.2023) tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig maakte aan gepoogd te hebben af te persen met behulp van geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen,

schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhield of teweegbracht, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, met name een geldsom van 350.000 euro en 25 kg cocaïne, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...)1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...)1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 15.12.2020 tot 31.05.2021) en aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden ten gevolge hebben gehad, ten nadele van R. (...) Y. (geboren te S. A. (...) (USSR) op (...)1979) (feit gepleegd op 30.05.2021). Het beroep in cassatie tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 11.06.2024, ingediend op 26.01.2024, werd op 11.06.2024 verworpen.

Op 15.10.2024 meldde u zich bij de gevangenis van Antwerpen ter uitvoering van de straf waartoe u op 17.01.2024 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.04.2025 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en legde u een verbod op om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar overeenkomst artikel 483bis van de Drugswet daar u zich schuldig maakte aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 01.08.2022); aan diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van valse sleutels, namelijk een container (feit gepleegd op 01.08.2022); aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben verhuld, ofschoon u op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten is (feit gepleegd op 02.02.2023) en aan wetens en willen betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023). U werd daarnaast veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig maakte aan verboden wapens, te hebben vervaardigd, hersteld te koop te hebben gesteld, te hebben verkocht, overgedragen, vervoerd, opgeslagen, voorhanden te hebben gehad of te hebben gedragen, namelijk een uitschuifbare wapenstok en een pepperspray (feit gepleegd op 02.02.2023); aan een vergunning plichtig vuurwapen, onwettig voorhanden te hebben gehad, namelijk een revolver Smith&Wesson model 686-4 (feit gepleegd op 02.02.2023).

Op 11.06.2025 diende u te Antwerpen een "aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) in. Op 10.07.2025 werd u door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een EU+ kaart geldig tot 12.06.2035, en werd u met ingang van 11.06.2025 ingeschreven in het bevolkingsregister. U beschikte echter reeds van rechtswege over een duurzaam verblijfsrecht sinds het voltooien van vijf jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan deze administratieve formaliteit. Dit duurzaam verblijfsrecht verhindert niet dat, gelet op de ernstige strafrechtelijke feiten waarvoor u werd veroordeeld, uw verblijf om redenen van openbare orde wordt beëindigd."

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"U boet heden 2 gevangenisstraffen uit ingevolge veroordelingen voor zeer zware feiten waaronder inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan een criminele organisatie, inbreuken op de wapenwet, wederrechtelijke

en willekeurige vrijheidsberoving, poging tot afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal door middel van valse sleutels. Volgens uw huidige opsluitingsfiche bevindt u zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar en is uw strafeinde voorzien op 27.10.2031.

U maakte deel uit van een criminele organisatie die in Antwerpen over een zogenaamd 'stash house', een appartement waar cash gelden, blokken cocaïne en wapens werden bewaard, beschikte. M.-E. (...) Y., die als chauffeur fungeerde van de criminele organisatie, was er begin januari 2021 vandoor gegaan met 614.000 euro, 25 blokken cocaïne en een Kalasnikov, nadat hem toegang verleend was tot het 'stash house' door M. (...) I. (uw toenmalige stiefzoon) die op dat ogenblik zelf in Dubai zat. Zodra het hoofd van de criminele organisatie door M. (...) op de hoogte was gesteld van wat er door M.-E. (...) ontvreemd werd, gaf hij de opdracht om ervoor te zorgen dat alles zou terugkomen. Er heerste duidelijk grote paniek binnen de criminele organisatie: ze waren uit op wraak en wilden terugkrijgen wat gestolen was. Ook u liet zich inschakelen in de criminele organisatie om de gestolen gelden en cocaïne te kunnen terugkrijgen.

Er werd een kennis die bij Base werkt gecontacteerd om zo aan de locatiegegevens van M.-E. (...) te komen. M.-E. (...) werd gelokaliseerd in een hotel in Lissabon (Portugal). Zodra geweten was dat hij zich in Lissabon bevond, werd alles in het werk gesteld om naar daar te gaan. Naar het oordeel van het Hof stond vast dat uw medebeklaagden en uzelf naar Lissabon gegaan zijn, niet om op vakantie te gaan, doch wel om met het nodige geweld ervoor te zorgen dat de door M.-E. (...) van de organisatie gestolen gelden zouden kunnen gerecupereerd worden. Eén van uw medebeklaagden regelde een pand waar M.-E. (...) mee naartoe kon genomen worden. In de SKY-communicaties werden foto's getoond van een afgelegen chalet waarbinnen M.-E. (...) op een stoel werd vastgebonden met een kussensloop over zijn hoofd, eerst nog gekleed, nadien enkel in onderbroek. Hij werd geslagen en er werden sigaretten uitgeduwd op zijn lichaam.

Op 27.01.2021 deden A. (...) Y. en R. (...) Y. aangifte van de ontvoering van hun neef M.-E. (...) Y. Zij hadden een spraakbericht ontvangen waarin M.-E. (...) in het Tsjetsjeens verklaarde dat hij ontvoerd was, dat zijn geld en auto waren afgepakt en dat hij werkzaamheden in verband met drugs moest uitvoeren, anders zou hij worden gedood. Later ontvingen zij ook een video waarop te zien was dat M.-E. (...) werd vastgehouden en waarin hij zijn familie vroeg om zijn ontvoerders het gevraagde geld te bezorgen.

Na de feiten in de chalet werd het slachtoffer meegenomen naar het hotel waar zijn kamer werd doorzocht. M.-E. (...) beweerde dat alles bij zijn oom, R. (...) Y., lag.

U verklaarde dat u slechts ter plaatse was gegaan om vriendelijk en rustig te onderhandelen en de situatie te bekoelen omdat u vernomen had dat er plannen waren om het slachtoffer te martelen. Uw bewering, als zou u enkel naar Lissabon zijn gegaan om te 'bemiddelen' achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig.

Verder bleek dat u 2 weken voor de ontvoering van M.-E. (...) samen met een aantal mededaders reeds bij R. (...) Y. aan de deur was geweest om het geld dat M.-E. (...) van de criminele organisatie had gestolen, op te eisen.

Enkele maanden na de ontvoering, op 30.05.2021 omstreeks 11 uur, werd R. (...) Y. op een parking in Bilzen in elkaar geslagen met een honkbalknuppel. Bij aankomst van de politiediensten zat hij op de grond, hij had ernstige verwondingen (o.a. aan het hoofd) en zijn kledij was sterk bebloed. Een getuige zag hoe twee mannen het slachtoffer hard sloegen met een knuppel. Ook terwijl de man op de grond lag, sloegen en stampten ze hem. Hij kermde het uit van de pijn. De daders vluchtten weg in een voertuig Volvo. De politiediensten vonden een houten honkbalknuppel in de omgeving achter een haag in het gras. Op het handvat van deze honkbalknuppel werd DNA aangetroffen van een mededader. Tevens werd op deze knuppel bloed van het slachtoffer gevonden.

Het slachtoffer verklaarde vanuit Antwerpen richting Bilzen te zijn achtervolgd door een voertuig Volvo, bestuurd door u. In een latere verklaring stelde hij dat de oorzaak voor de aanval te zoeken was in de ontvoering van M.-E. (...), zijn neef, in Portugal. R. (...) werd ook lastiggevalen, er werd geld van hem geëist.

U verklaarde dat u een afspraak had met R. (...) in Bilzen om te praten over een conflict tussen zijn zus en uw ex-vrouw. Toen u vergezeld van een derde op de parking aankwam, zou R. (...) gezegd hebben dat hij u ging vermoorden en zou hij een mes bovengehaald hebben. De kompaan van R. (...) zou een knuppel genomen hebben. R. (...) had u verwond met het mes en jullie zouden moeten vechten hebben om jullie te verdedigen. Uw kompaan zou de knuppel meegenomen hebben en ergens uit de auto gegooid hebben.

Het Hof was ervan overtuigd dat deze feiten te kaderen waren in de activiteiten van de criminele organisatie, dewelke vergelding zocht voor de diefstal van gelden en cocaïne. De bewering dat de aanleiding een filmpje tussen twee vrouwen zou zijn, achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig. Het Hof verwees daarvoor onder

meer naar de inhoud van een SKY- communicatie tussen twee bendeleden van midden februari 2021 waaruit bleek dat de gelden nog steeds niet werden teruggegeven. Naar het oordeel van het Hof werden de slagen en verwondingen geenszins uitgelokt door enige handeling van R. (...) zelf. Ook de bewering dat de eerste zware agressie van R. (...) uitging die u met een mes verwondde, werd volgens het Hof niet aannemelijk gemaakt. Naar het oordeel van het Hof wezen integendeel de voorliggende dossiergegevens er op dat het u en uw kompanen waren die onmiddellijk zwaar geweld gebruikten. Uit het medisch attest bleek dat R. (...) een scalpwonde had van 7, 5 cm en een gebroken rib. Ook de foto van voormelde scalpwonde liet niets aan de verbeelding over. U bleek slechts lichte verwondingen te hebben.

De feiten van poging tot afpersing en wederrechtelijke gevangenhouding van M.-E. (...) alsook de opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht aan R. (...) kaderden overduidelijk in de activiteiten van een criminele organisatie. Het betrof immers een afrekening en poging om vermeend gestolen blokken cocaïne, een wapen, een grote som cash geld en een geldtelmachine te recupereren. De feiten zijn zeer ernstig en kaderen in een afrekening binnen het drugsmilieu. Niet alleen het slachtoffer werd hierbij ook effectief achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret bewerkt in een chalet in Portugal, maar ook zijn familie werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Het is hallucinant op welke snelle en efficiënte manier u en uw kompanen er in slaagden het slachtoffer te lokaliseren.

Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt: "Beklaagden M. I. (...) en D. (...) M. hebben eveneens zonder scrupules hun tussenkomst verleend aan de strafexpeditie ten aanzien van M.-E. (...) Y. en nadien ten aanzien van diens nonkel. Het Hof tilt zwaar aan het gegeven dat het slachtoffer M.-E. (...) Y, op drieste wijze werd achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret werd bewerkt in een chalet in Portugal. Ook diens familie werd door de organisatie bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Uit de vele aangetroffen SKY-berichten is verder gebleken hoe voormelde criminele organisatie in vele landen meteen mensen en middelen ter beschikking heeft om haar doel te bereiken. Dergelijke feiten dragen bij aan het klimaat van angst en terreur binnen het drugmilieu en zorgen voor een escalatie van geweld tussen rivaliserende groepen. [...] Beklaagden waren, ieder op hun niveau, bij dit alles enkel uit op grof en snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans fysieke en psychische integriteit en de gevaren van drugs voor de gebruikers en de samenleving in haar geheel." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u voor voormelde feiten op 17.01.2024 tot een gevangenisstraf van 40 maanden.

Voorgaande is niet het enige wat u op uw kerfstok heeft. Van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023 maakte u opnieuw deel uit van een criminele organisatie, Op 01.08.2022 maakten u en uw kompanen zich schuldig aan de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging en aan diefstal door middel van een valse sleutels van een container. U werd bovendien betrap op het bezit van een uitschuifbare wapenstok, pepperspray en een vuurwapen. Daarnaast heeft u criminele vermogensvoordelen verborgen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten was.

Uit de onderzoeksgegevens in het strafdossier blijkt dat een criminele organisatie een ongekennde hoeveelheid cocaïne invoerde die middels een container met nummer CRLU-1842088 vanuit Ecuador op 01.08.2022 via de haven van Antwerpen, België binnenkwam. Via een lid van een andere criminele organisatie kwam de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, in contact met een Poolse transportfirma die het transport vanuit de Antwerpse haven zou organiseren. De container werd op 01.08.2022 om 11.06 uur bij DP W. (...) op kaai 1700 door de Poolse transportfirma met een vrachtwagen met Poolse kentekenplaat (...) afgehaald door middel van pincode fraude. In plaats van de container naar de door de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd beoogde bestemming te brengen, werd deze afgeleid naar een loods in Ranst, alwaar de cocaïne uit de container werd gehaald en onttrokken. U hielp, samen met twee kompanen, bij de uitvoering van het transport en de uithaling. Uit het strafdossier blijkt dat u met een kompaan in een witte wagen (Toyota) met kentekenplaat (...) meereed om de trekker te begeleiden richting de loods in Ranst. Vervolgens werden de onttrokken verdovende middelen verder vervoerd naar een loods te Sint-Niklaas.

Tijdens het transport naar de loods in Ranst werd een politionele tussenkomst geënceneerd. Hiervan werden foto's gemaakt en aan de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, werd verteld dat de vrachtwagen was geïntercepteerd door de politie en dat de container in beslag werd genomen.

De organisatie die de drugs initieel had ingevoerd, probeerde vervolgens via een corrupte politieagent en corrupte douanemedewerkers uit te zoeken wat er precies met de container was gebeurd teneinde hun lading alsnog te kunnen recupereren.

Op 23.09.2022 om 03:29 uur vond er een ontploffing plaats aan een woning te Antwerpen, Eén van de personen die samen met u betrokken was bij de uitvoering van het transport en de uithaling van de container,

verbleef in die woning. Uit het retroactief telefonieverkeer bleek dat hij tijdens de nacht van 23.09.2022 onmiddellijk na de aanslag op zijn woning contact had opgenomen met u. Hij had ook reeds contact opgenomen met u de dag vóór de frauduleuze afhaling, namelijk op 31.07.2022.

Retroactief telefonieverkeer op uw nummer toonde aan dat u zich op 31.07.2022 had verplaatst naar Ranst, in de buurt van de loods. Op 01.08.2022, de dag van de feiten, stond uw gsm-toestel de ganse dag af. Op 26.08.2022 werd uw oproepnummer gesignaleerd in de buurt van de loods in Sint-Niklaas. De volgende dag verplaatste uw oproepnummer zich naar Nederland. Op 23.09.2022, de dag van de aanslag op de woning van uw kompaan, belde deze laatste onmiddellijk na de aanslag naar u. U belde die nacht eveneens naar andere personen en reed dezelfde nacht nog naar Zwijndrecht.

U betwistte de feiten van het vervoer en de diefstal van de container en verzocht de rechtbank om de vrijspraak. De feiten werden door de rechtbank echter bewezen geacht gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de melding van de scheepvaartpolitie dat de container met nummer CRLU1842088 gebruikmakend van een valse pincode frauduleus werd afgehaald, de analyse van de ANPR-bewegingen van de vrachtwagen met kentekenplaat (...) alsook van de begeleidende voertuigen Skoda met kentekenplaat (...) en Toyota Camry met kentekenplaat (...), de resultaten van het retroactief telefonieverkeer waaruit onder andere uw aanwezigheid in de loods te Ranst op 31.07.2022 bleek alsook uw aanwezigheid in de loods te Sint-Niklaas op 26.08.2022 en de verklaringen van één van uw kompanen waaruit blijkt dat u met hem meereed in de witte wagen om de trekker te begeleiden richting de loods in Ranst.

Tijdens huiszoeken werden bij de verschillende leden van de criminele organisatie wapens en munitie aangetroffen. Bij u werd een uitschuifbare wapenstok, peperspray en een koffer met een gasdrukwapen en vuurwerk aangetroffen. U betwistte deze feiten niet.

Naast de verboden wapens, werd bij u thuis een grote som cash geld, namelijk 218.715 euro alsook 260 gram goud gevonden. U legde ongeloofwaardige verklaringen af over de herkomst van het geld. Het geheel van de feitelijke omstandigheden waarin de gelden, samen met allerlei luxegoederen (uurwerken, een aangekochte BMW 7-reeks ter waarde van 100.000 euro) bij u thuis werden aangetroffen, terwijl het financieel onderzoek had uitgewezen dat u geen legale inkomsten had, wees op een wederrechtelijke herkomst van de gelden. Ter illustratie verwees de Rechtbank nog naar een geïntercepteerde communicatie tussen u en K. (...) waarin u sprak over rekeningen met gelden die 'zuiver' waren en rekeningen met gelden die 'niet zuiver' waren. K. (...) deed verschillende verrichtingen voor u, onder andere het beheren van rekeningen en het versturen van gelden via money transmitters naar het buitenland. De rechtbank sloot elke legale herkomst van de aangetroffen gelden en luxegoederen uit.

U was lid van de criminele organisatie die een partij verdovende middelen wist te ontvreemden van de oorspronkelijke eigenaars. Op basis van de onderzoeksresultaten bleek dat de organisatie goed gestructureerd was en kon beschikken over een loods, een transportfirma, een vrachtwagen en verschillende voertuigen, alsook mankrachten, zoals uithaters. De organisatie had hierbij een duidelijke hiërarchie en taakverdeling om de verdovende middelen van een andere criminele organisatie te ontvreemden met een geësceneerde politiecontrole, en vervolgens verder over het Belgisch grondgebied te vervoeren. Beide criminele organisaties maakten gebruik van geweld en bedreigingen, hetgeen blijkt uit de aanslag op de woning, de geësceneerde politietussenkomst en de aangetroffen wapens en munitie.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.04.2025 blijkt: "De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een extreme zucht naar gemakkelijk geldgewin, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar de verenigingen of criminele organisaties die verboden middelen invoeren, zorgen ook voor buitengewone en ontoelaatbare overlast aan de maatschappij die vaak tot nog meer criminaliteit leidt. Wanneer partijen drugs verloren gaan of onderschept worden, leidt dit vaak tot zeer verregaande vormen van geweld, die ook gevaar opleveren voor toevallige passanten of omwonenden. Ook in huidig dossier werd geweld niet geschuwd wanneer de ene criminele organisatie tot de ontdekking kwam dat 'hun' container met verdovende middelen door een andere organisatie werd 'geript'. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar, bedreigen de openbare veiligheid en de reguliere economie ernstig en ontwrichten de samenleving. Ook de feiten van illegaal bezit van vergunningsplichtige, dan wel verboden wapens vergroot de risico's op gewelddadige incidenten met dramatische afloop en al zeker in een context van druggerelateerde feiten. Het witwassen van crimineel geld vormt een manifeste bedreiging voor de structuren van een rechtstaat. Het witwassen van criminele gelden is een onmisbare schakel in de georganiseerde criminaliteit. Dergelijke witwasoperaties zorgen ervoor dat gelden afkomstig van criminele activiteiten in de reguliere economie terecht komen, waardoor deze economie en het normaal handelsverkeer ernstig ontwricht en geschaad worden.

U verzocht de rechtbank om u (desgevallend voor de tenlasteleggingen A, C, G en H in ondergeschikte orde) een straf met uitstel op te leggen waarvan het effectieve gedeelte beperkt bleef tot de reeds ondergane voorlopige hechtenis van 11 maanden. Dit verzoek werd afgewezen gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten waaraan u zich schuldig had gemaakt.

De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 4 jaar en tot een geldboete van 16000,00 EURO (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) voor de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging, diefstal door middel van een valse sleutels van een container en lidmaatschap van een criminele organisatie. Tevens werd u een verbod opgelegd om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar. Daarnaast werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar ten gevolge van inbreuken op de wapenwet.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk, EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gelet op het zeer lucratief, gewelddadig, grootschalig en internationaal karakter van de feiten is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw gedragingen getuigen van een uiterst verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor de sociale, morele en economische waarden en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van anderen, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, het gewelddadige karakter van de feiten en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reëel, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit het voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten."

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde enkel en alleen omdat hij in de gevangenis verblijft en wordt ook niet in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde waarbij enkel en

alleen wordt verwezen naar de vonnissen en arresten waarbij hij strafrechtelijk werd veroordeeld. De bevoegde minister gaat in de bestreden beslissing wel degelijk in op de specifieke gedragingen die verzoeker heeft gesteld.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet ernstig kan stellen dat hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Verzoeker benadrukt dat hij gedetineerd is en dit geen bewijs vormt van een actuele neiging om strafbare feiten te plegen, zijn detentie is de context waarin verzoeker zijn straf ondergaat.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de nota met opmerkingen repliceert: *“Deze omstandige motivering over het persoonlijk gedrag van verzoeker dat een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid wordt niet aan het wankelen gebracht doordat verzoeker van mening is dat hij in de gevangenis geen gevaar kan vormen.”* En *“Bovendien komt dit argument weinig zinnig voor nu hij momenteel opgesloten zit in de gevangenis tot 27.10.2031 en dus wegens het actueel gevaar dat van hem uitgaat niet wordt toegelaten om zich vrij in de maatschappij te begeven.”*

Doorheen zijn verzoekschrift betwist verzoeker meermaals dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en benadrukt hij meermaals dat in de bestreden beslissing geen toekomstgerichte beoordeling wordt gemaakt.

Verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij al meermaals penitentiair verlof genoot en betoogt dat hierover in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd en dit niet in rekening wordt gebracht. Hij betoogt dat niet werd onderzocht of hij nog steeds in contact staat met het criminele milieu waarin hij vertoefde.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat een andere beoordeling inzake het ernstig actueel gevaar dat hij door zijn gedrag vormt voor de openbare orde op zijn plaats was. Naast de vaststelling dat verzoeker in de periode van 17 december 2021 tot 19 januari 2022, en van 2 februari 2023 tot 14 september 2023 en opnieuw vanaf 15 oktober 2024 van zijn vrijheid was en is beroofd, zodat dit hem aldus verhinderde, minstens bijzonder moeilijk maakte om opnieuw strafbare feiten te plegen, benadrukt de Raad immers dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, het lucratieve karakter van de gepleegde feiten, het gewelddadig, grootschalig en internationaal karakter van de feiten, het gevaar op recidive, alsook op het persoonlijk handelen van verzoeker waaruit een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het helemaal niet valt uit te sluiten dat verzoeker een dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen en dat de gedragingen van verzoeker getuigen van een uiterst verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor de sociale, morele en economische waarden en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon. Tevens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van anderen, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, het gewelddadige karakter van de feiten en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit het voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindiging van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”*

Tevens wijst de Raad erop dat verweerder niet moet bewijzen dat verzoeker effectief zal recidiveren, maar enkel een inschatting moet maken van het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten, hetgeen verweerder in casu heeft gedaan.

Het gegeven dat verzoeker op strafrechtelijk vlak zijn straf ten dele heeft ondergaan, verhindert niet dat verweerder maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker sedert 15 oktober 2024 in detentie verblijft. Tijdens een verblijf in de gevangenis is de vrijheid om het eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen, zodat het eventuele gunstige gedrag onder detentie op zich nog niet volstaat opdat de betrokkene geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde eens deze in vrijheid wordt gesteld. Verder brengt verzoeker in dit verband geen enkel stavingstuk bij. Waar verzoeker thans verweerder een gebrek aan onderzoek verwijt, wordt er bovendien op gewezen dat het verzoeker vrijstond om in het kader van de uitoefening van het hoorrecht elementen in dit verband aan verweerder voor te leggen, hetgeen hij niet heeft gedaan.

In het licht van het gegeven dat verzoeker zich met dergelijke ernstige zaken zoals onder andere gijzeling in het kader van afrekeningen in het drugsmilieu bezighield, gedreven uit een zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische integriteit van anderen, komt het de Raad daarenboven niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder geen bijzonder gewicht toekent aan het gedrag van verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis.

Volgens verzoeker bevat het administratief dossier objectieve elementen waaruit blijkt dat hij ondanks zijn detentie structureel inzet op stabiliteit, verantwoordelijkheid en gezinsbanden maar worden deze elementen in de bestreden beslissing niet of slechts stereotiep verwerkt waardoor de formele en materiële motiveringsplicht worden geschonden. Verzoeker laat evenwel na te verduidelijken over welke objectieve elementen die volgens hem blijken uit het administratief dossier hij het precies heeft. Met dergelijk vaag en algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de minister ten onrechte bepaalde relevante elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing op geen enkele wijze aangeeft of verzoeker daadwerkelijk de intentie of de neiging zou hebben om in de toekomst zijn crimineel gedrag voort te zetten. Verzoeker verliest hier onder meer volgende motieven uit de bestreden beslissing uit het oog:

“Gelet op het zeer lucratief, gewelddadig, grootschalig en internationaal karakter van de feiten is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw gedragingen getuigen van een uiterst verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor de sociale, morele en economische waarden en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysische en psychische gezondheid van anderen, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, het gewelddadige karakter van de feiten en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reëel, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigd. Uit het voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

Verzoeker voert ook aan dat tot kort vóór het nemen van de bestreden beslissing men nog tot een volledig tegenovergestelde beoordeling kwam. Verzoeker benadrukt dat verweerder uitdrukkelijk erkent dat verzoeker op 10 juli 2025 een EU+-kaart verkreeg waarmee zijn duurzaam verblijfsrecht als Unieburger werd bevestigd en deze kaart geldig is tot 12 juni 2035.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Op 11.06.2025 diende u te Antwerpen een ‘aanvraag om duurzaam verblijf’ (bijlage 22) in. Op 10.07.2025 werd u door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een EU+ kaart geldig tot 12.06.2035, en werd u met ingang van 11.06.2025 ingeschreven in het bevolkingsregister. U beschikte echter reeds van rechtswege over een duurzaam verblijfsrecht sinds het voltooien van vijf jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan deze administratieve formaliteit. Dit duurzaam verblijfsrecht verhindert niet dat, gelet op de ernstige strafrechtelijke feiten waarvoor u werd veroordeeld, uw verblijf om redenen van openbare orde wordt beëindigd.”

Het Hof van Justitie oordeelt in vaste rechtspraak dat het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen. De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van Unierecht vaststelt (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Spanje, r.o. 28; HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, r.o. 62-63; HvJ 21 juli 2011, C-325/09, Maria Dias, r.o. 48; HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, r.o. 48). De verblijfstitels zijn dus declaratoir en niet constitutief van aard, zodat zij niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen (HvJ 21 juli 2011, C-325/09, Maria Dias, r.o. 49 en 54; HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, r.o. 49). Dit betekent dus dat de burgers van de Unie hun recht op verblijf rechtstreeks aan het Unierecht ontleen, zodat de erkenning van dat recht een declaratief karakter heeft.

Volgend motief uit de bestreden beslissing is dan ook conform de rechtspraak van het Hof van Justitie:

“Op 10.07.2025 werd u door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een EU+ kaart geldig tot 12.06.2035, en werd u met ingang van 11.06.2025 ingeschreven in het bevolkingsregister. U beschikte echter reeds van rechtswege over een duurzaam verblijfsrecht sinds het voltooien van vijf jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan deze administratieve formaliteit”

Ongeacht dat verzoeker op 11 juni 2025 een aanvraag om een duurzaam verblijf indiende, beschikte verzoeker van rechtswege reeds over een duurzaam verblijfsrecht. Verzoeker diende immers reeds op 10 februari 2015 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer in, ingevolge deze aanvraag werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

De afgifte van de EU+-kaart kan niet beschouwd worden als een handeling die rechten doet ontstaan doch enkel als een handeling die er in dit geval toe strekt het duurzaam verblijfsrecht van de Unieburger vast te stellen.

Aldus staat het gegeven dat verzoeker op 10 juli 2025 door de stad Antwerpen in het bezit werd gesteld van een EU+-kaart er niet aan in de weg dat de bevoegde minister naderhand op 22 december 2025 een beslissing nam tot beëindiging van het verblijf.

Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat om positieve actuele elementen uit het dossier op ernstige wijze in rekening te brengen, met name dat verzoeker reeds op jonge leeftijd in België aankwam en hij hier zijn leven heeft uitgebouwd, dat hij geen reële banden met zijn land van herkomst meer heeft, dat zijn partner in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft, dat er volgens verzoeker geen concrete aanwijzingen bestaan dat hij de feiten uit het verleden zou herhalen, dat hij werkbereid is en in het verleden in België heeft gewerkt, dat zijn sociaal en familiaal leven zich in België situeert.

Vooreerst wordt erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker al enige tijd in België verblijft, dat hij in het verleden in België heeft gewerkt en dat zijn familie hier verblijft geen nieuwe actuele elementen zijn. Deze elementen waren reeds voorhanden op het ogenblik dat verzoeker de criminele feiten pleegde waarvoor hij op 17 januari 2024 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen en op 4 april 2025 door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Er valt dan ook niet in te zien hoe uit deze elementen nu ineens zou moeten worden afgeleid dat verzoeker geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving meer zou vormen.

Door louter te beweren dat er geen concrete aanwijzingen zouden bestaan dat de feiten uit het verleden zich zouden herhalen, slaagt verzoeker er niet in om de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn synthesesmemorie voorhoudt, betekent het actuele gevaar voor de openbare orde niet dat de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de beslissing zelve deze of gene feiten moet plegen.

Doorheen zijn synthesesmemorie betoogt verzoeker dat er niet wordt aangetoond dat zijn gedrag de openbare orde zou schaden, maar verzoeker gaat hiermee héél licht - hetgeen elke ernst ontbeert - over de zeer zware criminele feiten die hij beging. De Raad benadrukt volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“De feiten van poging tot afpersing en wederrechtelijke gevangenhouding van M.-E. (...) alsook de opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht aan R. (...) kaderden overduidelijk in de activiteiten van een criminele organisatie. Het betrof immers een afrekening en poging om vermeend gestolen blokken cocaïne, een wapen, een grote som cash geld en een geldtelmachine te recupereren. De feiten zijn zeer ernstig en kaderen in een afrekening binnen het drugsmilieu. Niet alleen het slachtoffer werd hierbij ook effectief achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret bewerkt in een chalet in Portugal, maar ook zijn familie werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Het is hallucinant op welke snelle en efficiënte manier u en uw kompanen er in slaagden het slachtoffer te lokaliseren.”

Voor onder meer deze feiten die gesitueerd worden in 2020-2021 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen op 17 januari 2024.

Maar daarnaast - en een verblijf in voorlopige hechtenis ten spijt, die verzoeker niet op het rechte pad heeft kunnen brengen - heeft verzoeker vervolgens ook het volgende op zijn kerfstok:

“Voorgaande is niet het enige wat u op uw kerfstok heeft. Van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023 maakte u opnieuw deel uit van een criminele organisatie, Op 01.08.2022 maakten u en uw kompanen zich schuldig aan de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging en aan diefstal door middel van een valse sleutels van een container. U werd bovendien betrapt op het bezit van een uitschuifbare wapenstok, pepperspray en een vuurwapen. Daarnaast heeft u criminele vermogensvoordelen verborgen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten was.”

Voor deze feiten werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 4 april 2025.

De Raad herinnert eraan dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29) en dat ook het EHRM reeds heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing niet alle relevante gegevens in rekening heeft gebracht. Hij benadrukt dat hij in zijn vragenlijst melding had gemaakt van het gegeven dat hij een liefdesrelatie heeft en heel zijn familie in het Rijk woont.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met de partnerrelatie van verzoeker en met het verblijf van zijn familieleden, waaronder zijn vier minderjarige kinderen in België. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waarmee de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker houdt voor dat nergens in de bestreden beslissing wordt onderzocht of zijn levenssituatie sinds de feiten fundamenteel gewijzigd is. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat concrete elementen in dit verband bij te brengen die de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid erkent, maar hij laat na te duiden waaruit dit concreet zou kunnen blijken.

Verzoeker voert aan dat uit zijn voorgelegde werkgeschiedenis blijkt dat hij in België in het verleden heeft gewerkt en werkbereid is, volgens verzoeker is dit een essentieel element in het kader van een toekomstgerichte beoordeling.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de minister in rekening bracht dat verzoeker in het verleden in België heeft gewerkt, maar wordt ook in rekening gebracht dat verzoeker kiest voor gemakkelijk geldgewin via criminele activiteiten.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen enkele toekomstgerichte analyse maakt van zijn persoonlijke evolutie, zijn houding, zijn familiale context of zijn perspectieven op re-integratie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de minister het gezinsleven van verzoeker in rekening heeft gebracht, er werd ook in rekening gebracht dat verzoeker pas op 27 oktober 2031 zijn strafeinde bereikt. Verzoeker verwijst naar zijn persoonlijke evolutie, maar maakt dit geenszins concreet.

Verzoeker betoogt dat de evenredigheidstoets in de bestreden beslissing ontbreekt. Verzoeker voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom een dergelijk langdurig en wettig verblijf in België met Belgische minderjarige kinderen, terwijl hij gedurende meerdere jaren aantoonbaar onderhoudsbijdragen betaalde voor zijn kinderen en hij tijdens zijn detentie intens contact met zijn gezin onderhield via bezoeken, telefonische contacten en penitentiair verlof toch een actuele bedreiging zou vormen die zwaarder zou wegen dan zijn fundamenteel recht op zijn gezinsleven.

De Raad kan verzoeker niet volgen dat in de bestreden beslissing de vereiste evenredigheidstoets ontbreekt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing naast de elementen die door hem worden aangehaald een zwaar gewicht wordt toegekend aan de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving dat van het gedrag van verzoeker uitgaat wat op concrete wijze wordt toegelicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet heeft onderzocht of zijn strafrechtelijke antecedenten kunnen worden beschouwd als feiten van een zodanige uitzonderlijke ernst dat zij in het licht van het arrest nr. 112/2019 van

het Grondwettelijk Hof en de rechtspraak van het EHRM in de zaak Maslov een zo ingrijpende maatregel als de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigen. Verzoeker betwist dat hiervan sprake is en benadrukt dat hij werd veroordeeld voor wanbedrijven die met correctionele straffen werden bestraft, maar niet voor misdaden van uitzonderlijke ernst zoals terrorisme of feiten die een acuut gevaar voor de staatsveiligheid vormen.

De Raad benadrukt dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet is, deze bepaling verwijst naar *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip *“openbare orde”* hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* en *“dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”*, terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

Daaruit volgt dat het begrip *“ernstige redenen”* breder is dan het begrip *“dwingende redenen”*. (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19)

In casu valt verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling verwijst naar *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* en niet van artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet, bepaling die verwijst naar *“dwingende redenen van nationale veiligheid”*. Het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* is ruimer dan het begrip *“dwingende redenen van nationale veiligheid”*. Het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* is in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt ruimer dan terrorisme en feiten die een acuut gevaar voor de staatsveiligheid inhouden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde minister wel degelijk heeft onderzocht of er in casu *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* zijn die verantwoordt dat aan het verblijfsrecht van verzoeker een einde wordt gesteld. Deze beoordeling acht de Raad niet kennelijk onredelijk en de Raad verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet, verzoeker gaat héél licht over de feiten die hij gepleegd heeft.

Gelet op al het voorgaande wordt niet aannemelijk gemaakt dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* aanwezig zijn waardoor de minister een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

3.2.7. Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging.

Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak;

(12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod (wat in casu niet aan de orde is).

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarkzi en Mahrar/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011 Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing niet letterlijk punt voor punt van de zogenaamde Boultif/Üner criteria wordt benoemd gevolgd door een bespreking van elk punt, betekent niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Op 17.12.2021 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van gijzeling en lidmaatschap van een criminele organisatie.

Vanaf 19.01.2022 mocht u de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht (hierna: E.T.) ondergaan. Op 11.04.2022 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden.

Op 02.02.2023 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Mechelen op verdenking van inbreuken op de wetgeving inzake drugs in vereniging en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Vanaf 14.09.2023 macht u de voorlopige hechtenis onder E.T. ondergaan.

Op 09.01.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 17.01.2024 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 08.02.2023) tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig maakte aan gepoogd te hebben af te persen met behulp van geweld of bedreiging, hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhield of teweegbracht, met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door twee of meer personen, met name een geldsom van 350.000 euro en 25 kg cocaïne, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...)1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden, ten nadele van M.-E. (...) Y. (geboren te Grozny op (...)1997) (feit gepleegd te Lissabon, Portugal op 27.01.2021); aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 15.12.2020 tot 31.05.2021) en aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden ten gevolge hebben gehad, ten nadele van R. (...) Y. (geboren te S. A. (...) (USSR) op (...)1979) (feit gepleegd op 30.05.2021). Het beroep in cassatie tegen het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 11.06.2024, ingediend op 26.01.2024, werd op 11.06.2024 verworpen.

Op 15.10.2024 meldde u zich bij de gevangenis van Antwerpen ter uitvoering van de straf waartoe u op 17.01.2024 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.04.2025 tot een gevangenisstraf van 4 jaar en legde u een verbod op om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar overeenkomst artikel 483bis van de Drugswet daar u zich schuldig maakte aan invoer, uitvoer en vervoer van middelen zonder vergunning, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 01.08.2022); aan diefstal met de omstandigheid dat de diefstal gepleegd werd door middel van valse sleutels, namelijk een container (feit gepleegd op 01.08.2022); aan vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en inkomsten uit de belegde voordelen, te hebben verhuuld, ofschoon u op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kende of moest kennen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten is (feit gepleegd op 02.02.2023) en aan wetens en willen betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023). U werd daarnaast veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig maakte aan verboden wapens, te hebben vervaardigd, hersteld te koop te hebben gesteld, te hebben verkocht, overgedragen, vervoerd, opgeslagen, voorhanden te hebben gehad of te hebben gedragen, namelijk een uitschuifbare wapenstok en een pepperspray (feit gepleegd op 02.02.2023); aan een vergunning plichtig vuurwapen, onwettig voorhanden te hebben gehad, namelijk een revolver Smith&Wesson model 686-4 (feit gepleegd op 02.02.2023).

Op 11.06.2025 diende u te Antwerpen een "aanvraag om duurzaam verblijf" (bijlage 22) in. Op 10.07.2025 werd u door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een EU+ kaart geldig tot 12.06.2035, en werd u met ingang van 11.06.2025 ingeschreven in het bevolkingsregister. U beschikte echter reeds van rechtswege over een duurzaam verblijfsrecht sinds het voltooiën van vijf jaar ononderbroken verblijf in België, voorafgaand aan deze administratieve formaliteit. Dit duurzaam verblijfsrecht verhindert niet dat, gelet op de ernstige strafrechtelijke feiten waarvoor u werd veroordeeld, uw verblijf om redenen van openbare orde wordt beëindigd."

En:

"U boet heden 2 gevangenisstraffen uit ingevolge veroordelingen voor zeer zware feiten waaronder inbreuken op de drugswetgeving, deelname aan een criminele organisatie, inbreuken op de wapenwet, wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, poging tot afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal door middel van valse sleutels. Volgens uw huidige opsluitingsfiche bevindt u zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar en is uw strafeinde voorzien op 27.10.2031.

U maakte deel uit van een criminele organisatie die in Antwerpen over een zogenaamd 'stash house', een appartement waar cash gelden, blokken cocaïne en wapens werden bewaard, beschikte. M.-E. (...) Y., die als chauffeur fungeerde van de criminele organisatie, was er begin januari 2021 vandoor gegaan met 614.000 euro, 25 blokken cocaïne en een Kalasinikov, nadat hem toegang verleend was tot het 'stash house' door M. (...) I. (uw toenmalige stiefzoon) die op dat ogenblik zelf in Dubai zat. Zodra het hoofd van de criminele organisatie door M. (...) op de hoogte was gesteld van wat er door M.-E. (...) ontvreemd werd, gaf hij de opdracht om ervoor te zorgen dat alles zou terugkomen. Er heerste duidelijk grote paniek binnen de criminele organisatie: ze waren uit op wraak en wilden terugkrijgen wat gestolen was. Ook u liet zich inschakelen in de criminele organisatie om de gestolen gelden en cocaïne te kunnen terugkrijgen.

Er werd een kennis die bij Base werkt gecontacteerd om zo aan de locatiegegevens van M.-E. (...) te komen. M.-E. (...) werd gelokaliseerd in een hotel in Lissabon (Portugal). Zodra geweten was dat hij zich in Lissabon bevond, werd alles in het werk gesteld om naar daar te gaan. Naar het oordeel van het Hof stond vast dat uw medebeklaagden en uzelf naar Lissabon gegaan zijn, niet om op vakantie te gaan, doch wel om met het nodige geweld ervoor te zorgen dat de door M.-E. (...) van de organisatie gestolen gelden zouden kunnen gerecupereerd worden. Eén van uw medebeklaagden regelde een pand waar M.-E. (...) mee naartoe kon genomen worden. In de SKY-communicaties werden foto's getoond van een afgelegen chalet waarbinnen M.-E. (...) op een stoel werd vastgebonden met een kussensloop over zijn hoofd, eerst nog gekleed, nadien enkel in onderbroek. Hij werd geslagen en er werden sigaretten uitgeduwd op zijn lichaam.

Op 27.01.2021 deden A. (...) Y. en R. (...) Y, aangifte van de ontvoering van hun neef M.-E. (...) Y. Zij hadden een spraakbericht ontvangen waarin M.-E. (...) in het Tsjetsjeens verklaarde dat hij ontvoerd was, dat zijn geld en auto waren afgepakt en dat hij werkzaamheden in verband met drugs moest uitvoeren, anders zou hij worden gedood. Later ontvingen zij ook een video waarop te zien was dat M.-E. (...) werd vastgehouden en waarin hij zijn familie vroeg om zijn ontvoerders het gevraagde geld te bezorgen.

Na de feiten in de chalet werd het slachtoffer meegenomen naar het hotel waar zijn kamer werd doorzocht. M.-E. (...) beweerde dat alles bij zijn oom, R. (...) Y., lag.

U verklaarde dat u slechts ter plaatse was gegaan om vriendelijk en rustig te onderhandelen en de situatie te bekoelen omdat u vernomen had dat er plannen waren om het slachtoffer te martelen. Uw bewering, als zou u enkel naar Lissabon zijn gegaan om te 'bemiddelen' achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig.

Verder bleek dat u 2 weken voor de ontvoering van M.-E. (...) samen met een aantal mededaders reeds bij R. (...) Y. aan de deur was geweest om het geld dat M.-E. (...) van de criminele organisatie had gestolen, op te eisen.

Enkele maanden na de ontvoering, op 30.05.2021 omstreeks 11 uur, werd R. (...) Y. op een parking in Bilzen in elkaar geslagen met een honkbalknuppel. Bij aankomst van de politiediensten zat hij op de grond, hij had ernstige verwondingen (o.a. aan het hoofd) en zijn kledij was sterk bebloed. Een getuige zag hoe twee mannen het slachtoffer hard sloegen met een knuppel. Ook terwijl de man op de grond lag, sloegen en stampten ze hem. Hij kermde het uit van de pijn. De daders vluchtten weg in een voertuig Volvo. De politiediensten vonden een houten honkbalknuppel in de omgeving achter een haag in het gras. Op het handvat van deze honkbalknuppel werd DNA aangetroffen van een mededader. Tevens werd op deze knuppel bloed van het slachtoffer gevonden.

Het slachtoffer verklaarde vanuit Antwerpen richting Bilzen te zijn achtervolgd door een voertuig Volvo, bestuurd door u. In een latere verklaring stelde hij dat de oorzaak voor de aanval te zoeken was in de

ontvoering van M.-E. (...), zijn neef, in Portugal. R. (...) werd ook lastiggevallend, er werd geld van hem geëist.

U verklaarde dat u een afspraak had met R. (...) in Bilzen om te praten over een conflict tussen zijn zus en uw ex-vrouw. Toen u vergezeld van een derde op de parking aankwam, zou R. (...) gezegd hebben dat hij u ging vermoorden en zou hij een mes bovengehaald hebben. De kompaan van R. (...) zou een knuppel genomen hebben. R. (...) had u verwond met het mes en jullie zouden moeten vechten hebben om jullie te verdedigen. Uw kompaan zou de knuppel meegenomen hebben en ergens uit de auto gegooid hebben.

Het Hof was ervan overtuigd dat deze feiten te kaderen waren in de activiteiten van de criminele organisatie, dewelke vergelding zocht voor de diefstal van gelden en cocaïne. De bewering dat de aanleiding een filmpje tussen twee vrouwen zou zijn, achtte het Hof volstrekt ongeloofwaardig. Het Hof verwees daarvoor onder meer naar de inhoud van een SKY-communicatie tussen twee bendeleden van midden februari 2021 waaruit bleek dat de gelden nog steeds niet werden teruggegeven. Naar het oordeel van het Hof werden de slagen en verwondingen geenszins uitgelokt door enige handeling van R. (...) zelf. Ook de bewering dat de eerste zware agressie van R. (...) uitging die u met een mes verwondde, werd volgens het Hof niet aannemelijk gemaakt. Naar het oordeel van het Hof wezen integendeel de voorliggende dossiergegevens er op dat het u en uw kompanen waren die onmiddellijk zwaar geweld gebruikten. Uit het medisch attest bleek dat R. (...) een scalpwonde had van 7, 5 cm en een gebroken rib. Ook de foto van voormelde scalpwonde liet niets aan de verbeelding over. U bleek slechts lichte verwondingen te hebben.

De feiten van poging tot afpersing en wederrechtelijke gevangenhouding van M.-E. (...) alsook de opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht aan R. (...) kaderden overduidelijk in de activiteiten van een criminele organisatie. Het betrof immers een afrekening en poging om vermeend gestolen blokken cocaïne, een wapen, een grote som cash geld en een geldtelmachine te recupereren. De feiten zijn zeer ernstig en kaderen in een afrekening binnen het drugsmilieu. Niet alleen het slachtoffer werd hierbij ook effectief achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret bewerkt in een chalet in Portugal, maar ook zijn familie werd bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Het is hallucinant op welke snelle en efficiënte manier u en uw kompanen er in slaagden het slachtoffer te lokaliseren.

Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt: "Beklaagden M. I. (...) en D. (...) M. hebben eveneens zonder scrupules hun tussenkomst verleend aan de strafexpeditie ten aanzien van M.-E. (...) Y. en nadien ten aanzien van diens nonkel. Het Hof tilt zwaar aan het gegeven dat het slachtoffer M.-E. (...) Y, op drieste wijze werd achtervolgd, gelokaliseerd en op gewelddadige wijze vastgehouden, gekneveld en met een brandende sigaret werd bewerkt in een chalet in Portugal. Ook diens familie werd door de organisatie bedreigd, geïntimideerd en geslagen. Uit de vele aangetroffen SKY-berichten is verder gebleken hoe voormelde criminele organisatie in vele landen meteen mensen en middelen ter beschikking heeft om haar doel te bereiken. Dergelijke feiten dragen bij aan het klimaat van angst en terreur binnen het drugmilieu en zorgen voor een escalatie van geweld tussen rivaliserende groepen. [...] Beklaagden waren, ieder op hun niveau, bij dit alles enkel uit op grof en snel geldgewin, zonder rekening te houden met andermans fysieke en psychische integriteit en de gevaren van drugs voor de gebruikers en de samenleving in haar geheel." Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u voor voormelde feiten op 17.01.2024 tot een gevangenisstraf van 40 maanden.

Voorgaande is niet het enige wat u op uw kerfstok heeft. Van 02.07.2022 tot en met 02.02.2023 maakte u opnieuw deel uit van een criminele organisatie, Op 01.08.2022 maakten u en uw kompanen zich schuldig aan de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging en aan diefstal door middel van een valse sleutels van een container. U werd bovendien betrapt op het bezit van een uitschuifbare wapenstok, pepperspray en een vuurwapen. Daarnaast heeft u criminele vermogensvoordelen verborgen, namelijk een geldsom van 218.715 euro, waarvan elke legale oorsprong uitgesloten was.

Uit de onderzoeksgegevens in het strafdossier blijkt dat een criminele organisatie een ongekende hoeveelheid cocaïne invoerde die middels een container met nummer CRLU-1842088 vanuit Ecuador op 01.08.2022 via de haven van Antwerpen, België binnenkwam. Via een lid van een andere criminele organisatie kwam de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, in contact met een Poolse transportfirma die het transport vanuit de Antwerpse haven zou organiseren. De container werd op 01.08.2022 om 11.06 uur bij DP W. (...) op kaai 1700 door de Poolse transportfirma met een vrachtwagen met Poolse kentekenplaat (...) afgehaald door middel van pincode fraude. In plaats van de container naar de door de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd beoogde bestemming te brengen, werd deze afgeleid naar een loods in Ranst, alwaar de cocaïne uit de container werd gehaald en onttreemd. U hielp, samen met twee kompanen, bij de uitvoering van het transport en de uithaling. Uit het strafdossier blijkt dat u met een kompaan in een witte wagen (Toyota) met kentekenplaat (...) meereed om de trekker te begeleiden

richting de loods in Ranst. Vervolgens werden de ontvreemde verdovende middelen verder vervoerd naar een loods te Sint-Niklaas.

Tijdens het transport naar de loods in Ranst werd een politionele tussenkomst geënceneerd. Hiervan werden foto's gemaakt en aan de criminele organisatie die de drugs had ingevoerd, werd verteld dat de vrachtwagen was geïntercepteerd door de politie en dat de container in beslag werd genomen.

De organisatie die de drugs initieel had ingevoerd, probeerde vervolgens via een corrupte politieagent en corrupte douanemedewerkers uit te zoeken wat er precies met de container was gebeurd teneinde hun lading alsnog te kunnen recupereren.

Op 23.09.2022 om 03:29 uur vond er een ontploffing plaats aan een woning te Antwerpen, Eén van de personen die samen met u betrokken was bij de uitvoering van het transport en de uithaling van de container, verbleef in die woning. Uit het retroactief telefonieverkeer bleek dat hij tijdens de nacht van 23.09.2022 onmiddellijk na de aanslag op zijn woning contact had opgenomen met u. Hij had ook reeds contact opgenomen met u de dag vóór de frauduleuze afhaling, namelijk op 31.07.2022.

Retroactief telefonieverkeer op uw nummer toonde aan dat u zich op 31.07.2022 had verplaatst naar Ranst, in de buurt van de loods. Op 01.08.2022, de dag van de feiten, stond uw gsm-toestel de ganse dag af. Op 26.08.2022 werd uw oproepnummer gesignaleerd in de buurt van de loods in Sint-Niklaas. De volgende dag verplaatste uw oproepnummer zich naar Nederland. Op 23.09.2022, de dag van de aanslag op de woning van uw kompaan, belde deze laatste onmiddellijk na de aanslag naar u. U belde die nacht eveneens naar andere personen en reed dezelfde nacht nog naar Zwijndrecht.

U betwistte de feiten van het vervoer en de diefstal van de container en verzocht de rechtbank om de vrij spraak. De feiten werden door de rechtbank echter bewezen geacht gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de melding van de scheepvaartpolitie dat de container met nummer CRLU1842088 gebruikmakend van een valse pincode frauduleus werd afgehaald, de analyse van de ANPR-bewegingen van de vrachtwagen met kentekenplaat (...) alsook van de begeleidende voertuigen Skoda met kentekenplaat (...) en Toyota Camry met kentekenplaat (...), de resultaten van het retroactief telefonieverkeer waaruit onder andere uw aanwezigheid in de loods te Ranst op 31.07.2022 bleek alsook uw aanwezigheid in de loods te Sint-Niklaas op 26.08.2022 en de verklaringen van één van uw kompanen waaruit blijkt dat u met hem meereed in de witte wagen om de trekker te begeleiden richting de loods in Ranst.

Tijdens huiszoekingen werden bij de verschillende leden van de criminele organisatie wapens en munitie aangetroffen. Bij u werd een uitschuifbare wapenstok, peperspray en een koffer met een gasdrukwapen en vuurwerk aangetroffen. U betwistte deze feiten niet.

Naast de verboden wapens, werd bij u thuis een grote som cash geld, namelijk 218.715 euro alsook 260 gram goud gevonden. U legde ongeloofwaardige verklaringen af over de herkomst van het geld. Het geheel van de feitelijke omstandigheden waarin de gelden, samen met allerlei luxegoederen (uurwerken, een aangekochte BMW 7-reeks ter waarde van 100.000 euro) bij u thuis werden aangetroffen, terwijl het financieel onderzoek had uitgewezen dat u geen legale inkomsten had, wees op een wederrechtelijke herkomst van de gelden. Ter illustratie verwees de Rechtbank nog naar een geïntercepteerde communicatie tussen u en K. (...) waarin u sprak over rekeningen met gelden die 'zuiver' waren en rekeningen met gelden die 'niet zuiver' waren. K. (...) deed verschillende verrichtingen voor u, onder andere het beheren van rekeningen en het versturen van gelden via money transmitters naar het buitenland. De rechtbank sloot elke legale herkomst van de aangetroffen gelden en luxegoederen uit.

U was lid van de criminele organisatie die een partij verdovende middelen wist te ontvreemden van de oorspronkelijke eigenaars. Op basis van de onderzoeksresultaten bleek dat de organisatie goed gestructureerd was en kon beschikken over een loods, een transportfirma, een vrachtwagen en verschillende voertuigen, alsook mankrachten, zoals uithalers. De organisatie had hierbij een duidelijke hiërarchie en taakverdeling om de verdovende middelen van een andere criminele organisatie te ontvreemden met een geënceneerde politiecontrole, en vervolgens verder over het Belgisch grondgebied te vervoeren. Beide criminele organisaties maakten gebruik van geweld en bedreigingen, hetgeen blijkt uit de aanslag op de woning, de geënceneerde politietussenkomst en de aangetroffen wapens en munitie.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.04.2025 blijkt: "De feiten zijn uitermate ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een extreme zucht naar gemakkelijk geldge win, waaraan de gezondheid van kwetsbare druggebruikers ondergeschikt wordt gemaakt. Druggebruik schaadt niet alleen de gezondheid van de gebruiker, maar de verenigingen of criminele organisaties die verboden middelen invoeren, zorgen ook voor buitengewone en ontoelaatbare overlast aan de maatschappij die vaak

tot nog meer criminaliteit leidt. Wanneer partijen drugs verloren gaan of onderschept worden, leidt dit vaak tot zeer verregaande vormen van geweld, die ook gevaar opleveren voor toevallige passanten of omwonenden. Ook in huidig dossier werd geweld niet geschuwd wanneer de ene criminele organisatie tot de ontdekking kwam dat 'hun' container met verdovende middelen door een andere organisatie werd 'geript'. Drugdelicten brengen de volksgezondheid in gevaar, bedreigen de openbare veiligheid en de reguliere economie ernstig en ontwrichten de samenleving. Ook de feiten van illegaal bezit van vergunningsplichtige, dan wel verboden wapens vergroot de risico's op gewelddadige incidenten met dramatische afloop en al zeker in een context van druggerelateerde feiten. Het witwassen van crimineel geld vormt een manifeste bedreiging voor de structuren van een rechtstaat. Het witwassen van criminele gelden is een onmisbare schakel in de georganiseerde criminaliteit. Dergelijke witwasoperaties zorgen ervoor dat gelden afkomstig van criminele activiteiten in de reguliere economie terechtkomen, waardoor deze economie en het normaal handelsverkeer ernstig ontwricht en geschaad worden.

U verzocht de rechtbank om u (desgevallend voor de tenlasteleggingen A, C, G en H in ondergeschikte orde) een straf met uitstel op te leggen waarvan het effectieve gedeelte beperkt bleef tot de reeds ondergane voorlopige hechtenis van 11 maanden. Dit verzoek werd afgewezen gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de feiten waaraan u zich schuldig had gemaakt.

De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 4 jaar en tot een geldboete van 16000,00 EURO (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) voor de invoer, uitvoer of het vervoer van cocaïne in vereniging, diefstal door middel van een valse sleutels van een container en lidmaatschap van een criminele organisatie. Tevens werd u een verbod opgelegd om zich binnen één of meerdere van de Belgische havens of havenfaciliteiten te begeven en om beroepsactiviteiten uit te oefenen in deze Belgische havens of havenfaciliteiten alsook in de dienstverlenende sectoren ten behoeve van deze havens of havenfaciliteiten voor een termijn van 10 jaar. Daarnaast werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar ten gevolge van inbreuken op de wapenwet.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk, EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46, De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gelet op het zeer lucratief, gewelddadig, grootschalig en internationaal karakter van de feiten is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw gedragingen getuigen van een uiterst verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor de sociale, morele en economische waarden en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van anderen, wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, het gewelddadige karakter van de feiten en uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reëel, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit het voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

Verzoeker mag aan deze motieven niet voorbijgaan. Uit deze motieven blijkt dat de bevoegde minister rekening hield met de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven en met het tijdsverloop sinds de gepleegde misdrijven en het gegeven dat verzoeker sindsdien van zijn vrijheid werd beroofd.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing over het gezinsleven met zijn vier minderjarige kinderen als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde 4 minderjarige kinderen te hebben in België en legde een kopie van hun verblijftitels voor: J. M. (...) (geboren te Antwerpen op (...).2009, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B kaart geldig tot 12.03.2030), J. F. (...) (geboren te Antwerpen op (...).2011, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 12.03.2030), J. D. (...) (geboren te Edegem op (...).2014, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, -12 jaar B onbeperkt verblijf, geldig tot 12.03.2028) en J. M.-H. (...) (geboren te Edegem op 19.04.2017, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, -12 jaar B onbeperkt verblijf, geldig 12.03.2028). Zij dragen de familienaam die u had voor uw naamswijziging d.d. 23.02.2018. Uw kinderen komen van tijd tot tijd op bezoek in de gevangenis. U stelde actief bij te dragen aan de opvoeding en het onderhoud van uw kinderen en gaf aan dat uw kinderen volledig geïntegreerd zijn in het Belgische schoolstelsel en sociale leven.

Uw 4 minderjarige kinderen staan officieel ingeschreven op het adres van hun moeder I. L. D. (...) (geboren op (...).1975 te Grozny, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 13.12.2027).

I. L. D. (...) had reeds 3 kinderen uit een vorige relatie, deze zijn allen meerderjarig: I. K. M. (...), (geboren te Grozny op (...).1994, Belgische nationaliteit sinds 25.10.2012), I. M. M. (...), geboren te Grozny op (...).1997, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, B-kaart geldig tot 22.11.2024) en I. I. M. (...) (geboren op (...).1995 te Grozny, nationaliteit: vluchteling van Russische herkomst, A-kaart geldig tot 24.06.2029). I. M. M. (...) werd, na een eerdere veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 11.01.2023, op 17.01.2024 in dezelfde zaak als u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van zeven jaar. Hij ondergaat momenteel zijn vierde detentie in België en bereikt strafeinde op 08.04.2036.

Uit de registers blijkt dat u officieel ingeschreven stond op hetzelfde adres als I. L. D. (...) en de kinderen tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022 en tussen 14.09.2023 en 10.01.2024.

Sinds uw opsluiting op 15.10.2024 in de gevangenis, heeft I. L. D. (...) u nog niet bezocht. In het formulier hoorrecht gaf u aan een relatie te hebben met “een Belgische staatsburger” en u legde de Belgische identiteitskaart van D. S. V. (...) voor. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat uw relatie met mevrouw I. L. D. (...) beëindigd is.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Iren/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met” het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken

ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Welnu, u heeft geen enkel stuk voorgelegd dat aantoont dat de relatie met uw kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Naast de kopieën van hun verblijfstitels en 2 attesten van lesbijwoning als regelmatige leerling voor slechts 2 van uw 4 kinderen (J. M. (...) en F. (...)), ligt er geen enkel document voor waaruit blijkt hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met hen. U toont niet aan of u betrokken bent bij beslissingen over hun dagelijkse opvoeding, of u hun schoolresultaten opvolgt of er een structurele bezoeksregeling bestaat, of u hen regelmatig belt of digitaal contact onderhoudt, of u financieel bijdraagt, et cetera. De min of meer maandelijkse gevangenisbezoeken vinden plaats in een gecontroleerde omgeving en vormen op zich geen bewijs van een stabiele ouder-kindrelatie zoals bedoeld in de EHRM-rechtspraak. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat het belang van uw kinderen vergt dat u in België verblijft. Het is op basis van de beschikbare informatie niet onredelijk te stellen dat de moeder van uw kinderen I. L. D. (...) de voornaamste zorgdrager is, dan wel ononderbroken de daadwerkelijke zorg over uw kinderen heeft gehad. Er blijkt niet, noch wordt concreet aangetoond dat uw kinderen moeilijkheden zouden ondervinden ten gevolge van de beëindiging van uw verblijfsrecht.

Zoals reeds vermeld stond u enkel tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022 en tussen 14.09.2023 en 10.01.2024 officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw kinderen. Uit de beschikbare gegevens blijkt bovendien dat u bij de geboorte van uw oudste kinderen (M. (...) en F. (...)) niet voltijds in België verbleef: tussen 08.05.2008 en 01.05.2012 was u slechts driemaal voor maximaal enkele maanden aanwezig in België. Eventueel contact met uw oudste kinderen tijdens die periode vond derhalve grotendeels vanop afstand plaats. U zit sinds 15.10.2024 in de gevangenis en bevindt zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar, met een strafeinde voorzien op 27.10.2031. Uw kinderen zijn wellicht reeds gewend aan uw afwezigheid thuis, het ontbreken van een normaal gezinsleven met u en aan contacten met u in een gecontroleerde setting waardoor uw vertrek uit België (eens u aan justitie voldaan heeft) niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zou hebben als de uitwijzing van een ouder die effectief samenwoont met zijn kinderen. Uw kinderen hebben onafhankelijk van u verblijfsrecht in België, kunnen België dus vrijelijk in- en uitreizen (al dan niet in het gezelschap van een volwassene) en indien zij dit wensen kunnen zij u na uw vrijstelling uit de gevangenis tijdens de schoolvakanties bezoeken in Zweden. U kan desgewenst financieel voor uw kinderen instaan vanuit de plaats waar u zich zal vestigen. Bij strafeinde zullen uw 2 oudste kinderen reeds meerderjarig zijn. Uit niets blijkt dat contact via telefoon en of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Het feit dat u kinderen had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gelet op het geheel van deze elementen — het zeer beperkte samenwonenstverleden, het ontbreken van bewijs van structurele betrokkenheid, de volledige zorg die al lange tijd bij de moeder berust, de langdurige detentie — kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een voldoende hecht, daadwerkelijk en standvastig gezinsleven tussen u en uw kinderen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

[...]

De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging gemaakt tussen verzoekers gezinsbelangen enerzijds en de vrijwaring van de openbare orde anderzijds. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat het gedrag van verzoeker de openbare orde in gevaar brengt en dat dit zwaarder doorweegt dan het recht op een gezinsleven.

Verzoeker legt de nadruk op zijn gezinsleven met zijn vier minderjarige kinderen. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat een gezinsband tussen een ouder en een kind wordt verondersteld en dat het gegeven dat het kind en de ouder niet permanent samenwonen niet betekent dat er geen gezinsleven tussen hen meer bestaat. Ter ondersteuning van zijn gezinsleven met zijn kinderen brengt verzoeker bij zijn verzoekschrift nog talrijke stukken bij.

Hoewel in de bestreden beslissing enerzijds wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk heeft voorgelegd om aan te tonen dat de relatie met zijn kinderen voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, wordt anderzijds toch overgegaan tot een verdere belangenafweging van het gezinsleven tussen verzoeker enerzijds en zijn vier minderjarige kinderen anderzijds.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook als volgt gemotiveerd:

“Zoals reeds vermeld stond u enkel tussen 07.05.2013 en 27.06.2013, 19.04.2022 en 07.07.2022 en tussen 14.09.2023 en 10.01.2024 officieel ingeschreven op eenzelfde adres als uw kinderen. Uit de beschikbare gegevens blijkt bovendien dat u bij de geboorte van uw oudste kinderen (M. (...) en F. (...)) niet voltijds in België verbleef: tussen 08.05.2008 en 01.05.2012 was u slechts driemaal voor maximaal enkele maanden aanwezig in België. Eventueel contact met uw oudste kinderen tijdens die periode vond derhalve grotendeels vanop afstand plaats. U zit sinds 15.10.2024 in de gevangenis en bevindt zich in een strafcategorie van 7 tot 10 jaar, met een strafeinde voorzien op 27.10.2031. Uw kinderen zijn wellicht reeds gewend aan uw afwezigheid thuis, het ontbreken van een normaal gezinsleven met u en aan contacten met u in een gecontroleerde setting waardoor uw vertrek uit België (eens u aan justitie voldaan heeft) niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven zou hebben als de uitwijzing van een ouder die effectief samenwoont met zijn kinderen. Uw kinderen hebben onafhankelijk van u verblijfsrecht in België, kunnen België dus vrijelijk in- en uitreizen (al dan niet in het gezelschap van een volwassene) en indien zij dit wensen kunnen zij u na uw vrijstelling uit de gevangenis tijdens de schoolvakanties bezoeken in Zweden. U kan desgewenst financieel voor uw kinderen instaan vanuit de plaats waar u zich zal vestigen. Bij strafeinde zullen uw 2 oudste kinderen reeds meerderjarig zijn. Uit niets blijkt dat contact via telefoon en of internet vanuit het land waar u zich zal vestigen niet mogelijk zou zijn. Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen is enkel en alleen te wijten aan uw eigen misdadig gedrag. Het feit dat u kinderen had in België, heeft u er niet van kunnen weerhouden zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.”

En

“Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.”

Uit de synthesememorie komt duidelijk naar voor dat verzoeker het niet eens is met de gemaakte belangenafweging, maar de Raad kan deze belangenafweging niet feitelijk onjuist dan wel als kennelijk onredelijk beoordelen.

Verzoeker betwist niet dat hij op 27 oktober 2031 zijn strafeinde zal bereiken en twee van zijn nu vier minderjarige kinderen, dan meerderjarig zullen zijn. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat de kinderen het toch enigszins gewoon zijn dat verzoeker niet met hen samenwoont gelet op zijn detentie. Het is niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te oordelen dat de kinderen verzoeker (in de schoolvakanties) kunnen bezoeken in Zweden en verzoeker kan contact onderhouden met zijn kinderen via telefoon en internet en dat hij ook vanuit Zweden hen financieel kan ondersteunen. Het is niet kennelijk onredelijk maar wel conform de rechtspraak van het EHRM om te oordelen dat een vertrek van verzoeker uit België niet dezelfde ontwrichtende impact op de kinderen zal hebben als het vertrek van de ouder met wie zij samenwonen. In de bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar de relevante rechtspraak van het EHRM er ook op gewezen dat een verblijfsmaatregel ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. De Raad meent dan ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt door middel van zijn betoog dat er geen enkel individueel onderzoek werd gedaan naar de psychologische impact op de kinderen, de moeder van de kinderen niet werd bevestigd, dat er geen enkel school- of welzijnsinfo werd ingewonnen en er geen enkele belangenanalyse van de kinderen werd gemaakt. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde minister oordeelt dat er in hoofde van verzoeker

ernstige redenen van openbare orde zijn die opwegen tegen de andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden.

Verzoeker wijst erop dat er voor enkele kinderen nog nationaliteitsprocedures liepen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat dit gegeven mee in rekening moet worden genomen bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde minister evenwel niet betwist dat de vier minderjarige kinderen in België zijn opgegroeid en hier geworteld zijn.

Het is niet omdat de bevoegde minister in de bestreden beslissing gewezen heeft op de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker en gemotiveerd heeft dat het gegeven dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen enkel en alleen te wijten is aan zijn misdadig gedrag dat de bevoegde minister in de bestreden beslissing de vereiste proportionaliteitsafweging niet zou hebben gemaakt.

Verzoeker betoogt op uitgebreide wijze dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen onder meer het bewaren van de gezinseenheid inhoudt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn vier minderjarige kinderen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met andere belangen waaronder het beschermen van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten.

Verzoeker verwijst nog naar en citeert uitgebreid uit 's Raads arrest met nummer 285 609 van 1 maart 2023. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In tegenstelling tot verzoeker vormt het gedrag van de betrokkene op wie 's Raads arrest met nummer 285 609 van 1 maart 2023 betrekking heeft geen werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker mag hier niet aan voorbij gaan.

Verzoeker betoogt dat verweerder het negatief effect van het beëindigen van zijn verblijfsrecht op zijn gezinsleven en de band met zijn kinderen minimaliseert. Verzoeker laat gelden dat hij regelmatig penitentiair verlof heeft en dan kwalitatieve tijd met zijn kinderen doorbrengt, bij het verlies van zijn verblijfsrecht zal hij geen penitentiair verlof meer kunnen gebruiken waardoor zijn gezinsleven wordt ingeperkt, de uitoefening van zijn gezinsleven zal worden beperkt tot louter telefonische gesprekken en gevangenisbezoeken door zijn kinderen.

Thans wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een impact heeft op het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen. De bestreden beslissing is evenwel het gevolg van de criminele gedragingen van verzoeker zelf. Het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen wordt in de eerste plaats het meest beïnvloed door zijn verblijf in detentie, wat het gevolg is van verzoekers crimineel gedrag.

In de bestreden beslissing wordt ook rekening gehouden met het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd. Zo wordt in de bestreden beslissing hierover als volgt gemotiveerd:

“Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

U diende op 07.05.2013 een eerste aanvraag in om een verblijf van langer dan 3 maanden te bekomen, voordien verbleef u driemaal voor een periode van maximaal 3 maanden in België op basis van een aankomstverklaring. U verkreeg uiteindelijk verblijfsrecht op basis van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van loontrekkende, ingediend op 10.02.2015. U boet momenteel 2 gevangenisstraffen uit voor zeer ernstige feiten, U ondergaat uw derde detentie in België, deze kende een aanvang op 15.10.2024 en uw strafeinde is voorzien voor 27.10.2031.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht

op verblijf beëindigd werd en u aan het gerecht voldaan heeft, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. U kan niet ernstig voorhouden dat u een duurzame verankering kent in België, nu u de Belgische samenleving in gevaar bracht door uw actieve deelname aan een zwaar georganiseerde criminele organisatie. U werd veroordeeld voor betrokkenheid bij de ontvoering van een individu, het toebrengen van zware slagen en verwondingen aan een ander, het frauduleus ontvreemden en transporteren van grote partijen cocaïne, en u hield grote sommen illegaal geld, wapens en munitie bij u thuis. Deze feiten tonen aan dat u de wet en de veiligheid van de Belgische samenleving ernstig heeft geschonden.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. U had immers de intentie u hier permanent te vestigen.

Het gegeven dat u, zij het sporadisch, gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien tonen de feiten waarvoor u veroordeeld werd een hunker naar snel geldgewin. U bent 43 jaar en bij strafeinde bent u 49 jaar. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Zweden of daar waar u zich zou vestigen geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

U verklaarde in Zweden verbleven te hebben van 2005 tot 2014, alsook dat u Zweedse taallessen gevolgd heeft. Er kan aangenomen worden dat u Zweeds spreekt, of minstens een basiskennis van de taal heeft. U kan de tijd in de gevangenis aanwenden om verder Zweeds te leren of uw kennis op te frissen. U maakte geen melding van familieleden in Zweden of elders. desondanks heeft u in Zweden mogelijk familieleden, vrienden of kennissen waarop u een beroep zou kunnen doen om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen. Hoe dan ook wordt u op uw leeftijd verondersteld in staat te zijn om uw leven zelfstandig op te kunnen bouwen, al dan niet met de steun van uw familie en/of partner hier in België. Het is niet onredelijk aan te nemen dat u als volwassen man in staat kan geacht worden om, indien nodig zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en een sociaal netwerk uit te bouwen buiten België.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing negeert dat hij meer dan 15 jaar in België verblijft, hij hier werkt, zijn gezin hier verblijft en hij geen reële banden meer heeft met Rusland en Zweden. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing deze elementen wel degelijk in rekening heeft gebracht.

De Raad benadrukt dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat verweerder belangrijk gewicht geeft aan de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. De Raad wijst er daarbij op dat ook het EHRM reeds gesteld heeft dat wat betreft inbreuken op de drugswetgeving, rekening houdende met de schade die drugs toebrengen aan de bevolking, het Hof erkent dat de nationale autoriteiten een strenge houding aannemen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, § 49; Baghli v. France, no 34374/97, § 48: “*In view of the devastating effects of drugs on people’s lives, the Court understands why the authorities show great firmness with regard to those who actively contribute to the spread of this scourge*” eigen vertaling: Gelet op de verwoestende effecten van drugs op het leven van mensen begrijpt het Hof waarom de nationale autoriteiten zich streng tonen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op zeer omstandig gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven gerechtvaardigd is door het superieur belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Ook de belangen van verzoekers minderjarige kinderen werden hierbij in rekening genomen. Uit de omstandig gemotiveerde bestreden beslissing blijkt dan ook dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde in de belangenafweging zwaarder doorweegt dan verzoekers

gezinsbelangen en de belangen met betrekking tot zijn privéleven. Verzoeker toont niet aan dat deze belangenafweging niet redelijk of ondeugdelijk is. Het weze in dit kader nogmaals benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is en dat de bevoegde minister in de bestreden beslissing vaststelt dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

De Raad besluit dat verweerder, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige en actuele redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verweerder in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Evenmin wordt een schending van artikel 24 van het Handvest aangetoond.

3.2.8. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

3.2.9. In de uiteenzetting van het tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing, gelet op de uitvoerige belangenafweging die erin is opgenomen, een onevenredige inmenging inhoudt in zijn gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker. De Raad heeft daarom vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Het blijkt niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM. Bijgevolg kan evenmin een schending worden aangenomen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

3.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet of artikel 24 van het Handvest, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn in de mate waarin zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU